Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

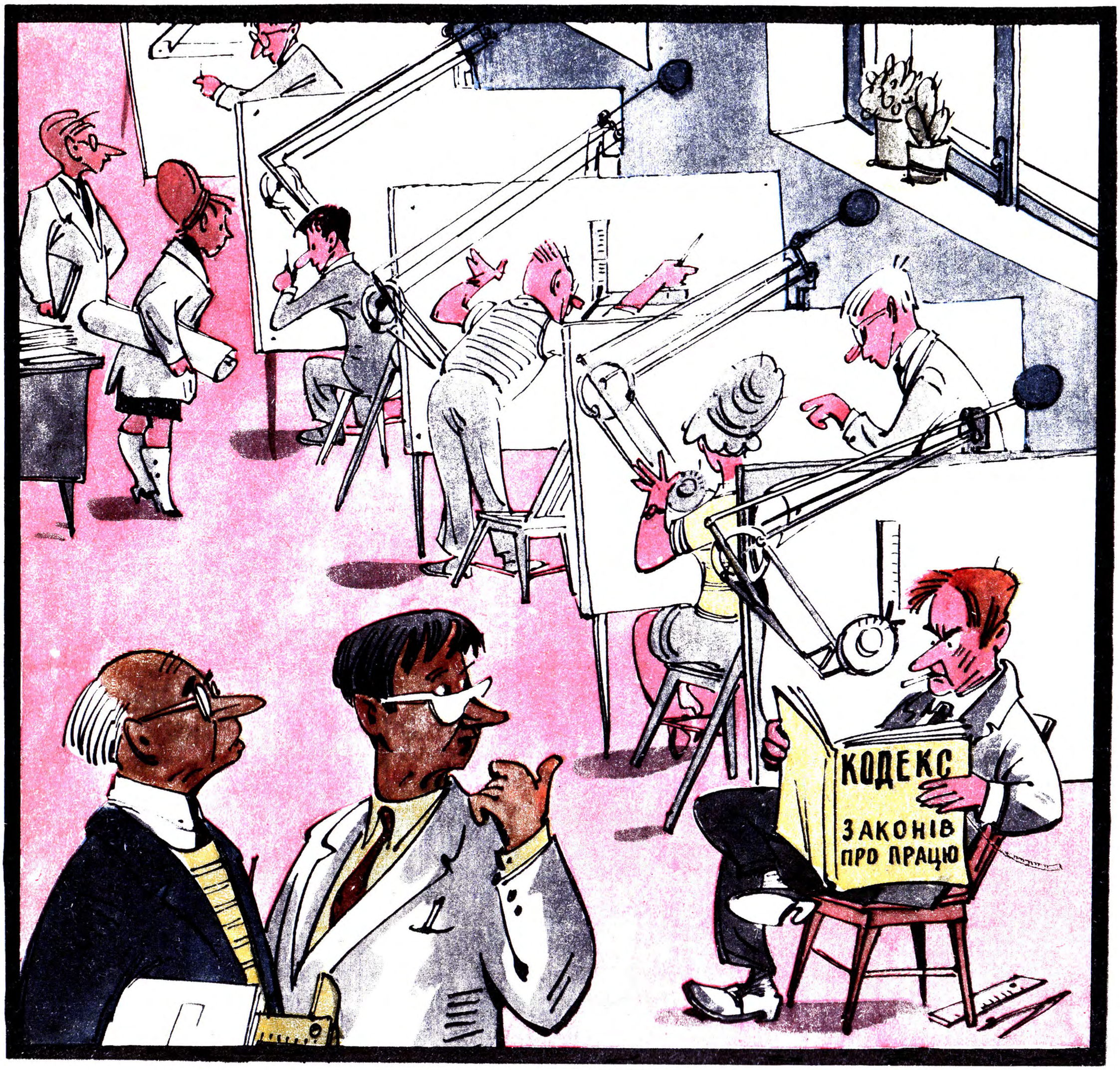

— Нікчемна людина, ледар і демагог...
— Так звільніть його.
— Що ви!? По судах затягає!..

перець

№ 7 (809). Рік видання 43-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1969

БЮРОКРАТИЧНА ПЕТАРДА

Петарда — коробочка з вибухівкою, яка вкладається на рейки й вибухає при наїзді поїзда — засіб звукової сигналізації для негайної зупинки поїзда.

Блискучі рейки станції Вільхова та іржаву під'їзну колію одноименного хлібоприймального пункту розділяє мальовничий паркан із високоміцних дощок і рябих колод. Час від часу біля цієї фортифікаційної споруди розгортаються традиційні міжусобні баталії, які з незначними перервами тягнуться вже четвертий рік.

Спочатку з-за найближчого шлагбаума, встановленого у тому місці, де під'їзна колія змикається з блискучими станційними рейками, виривається енергійний представник Луганського відділення Донецької залізниці й, піднатужившись, звично кидає за паркан в'язку петард, начинених паперами значної вибухової сили.

В ту ж мить виникає контрситуація. Перед шлагбаумом несподівано виростає могутня фігура, вигодована паляницями Луганського обласного управління по хлібопродуктах, і, сповнюючи навколишні простори переможними вигуками, шпурляє в інтригана оберемок петард свого виробництва.

Ці бойові снаряди виготовляються з вибухонебезпечних паперів, які мають різні назви — скарга, скарга на скаргу, нагадування про скаргу і скарга-ультиматум. Любитель красного письменства, перегорнувши три пуди цих сумних документів, міг би значно поповнити чергове видання фольклорної збірки новими зворотами й виразами, особливо розділ «Прокльони».

Крім того, згаданий любитель міг би при бажанні докопатися й до першопричини Великої міжусобної битви двох відомств. Він би з трепетом дізнався, що її коріння сягає аж у 1965 рік, який був ознаменований, опріч інших видатних подій, введенням у дію під'їзної колії Вільхівського хлібоприймального пункту. Тоді ж управління по хлібопродуктах вирішило передати, а управління залізниці погодилося прийняти її у своє підпорядкування. Тим більше, що це передбачено відповідними урядовими постановами.

Невдовзі в урочистій обстановці взаємне бажання сторін було втілено в конкретний акт прийому-передачі. Не менш урочисто відбувалася й процедура перерахування на баланс залізничників вартості під'їзної колії, яка становить 40.264 карбованці 05 копійок, а також коштів, виділених на різні експлуатаційні потреби.

Можна було чекати, що відтепер колія навіки з'єднає серця залізничників і хлібозаготівельників, перші з яких надійно оберігатимуть її від корозії та інших неприємних речей, а другі безперебійно перевозитимуть нею зерно.

Але насправді почалося казна-що. Залізничники раптово поінформували заготівельників про те, що вони з презирством відмітають їх домагання і не тільки не приймають, але й взагалі не приймуть колію в своє відомство.

— Чому? — запитали шоковані цим демаршем заготівельники.

— А тому, — роз'яснили залізничники. — Ліквідуйте спочатку недоробки, допущені при її будівництві.

— Не будемо, бо не хочемо, — ображено проскандували творці під'їзної колії і зловтішно додали: — Але ж гроші, гроші ви взяли на баланс? От самі й ліквідуйте!

— Нічого ми не брали, — не моргнувши оком, холодно сказали залізничники й припинили дебати.

З цього моменту почалася Велика міжусобна битва. Плюнувши на колію і таким чином відрікшись од неї, заготівельники засукали рукави й кинулися в наступ. Замість того, щоб усе вирішити на місці (а можливо, й ліквідувати-таки недоробки), вони негайно втягли в битву високі іногородні інстанції. Залізничники теж не дрімали: плюнули на колію й почали ті ж самі інстанції тягти на свій бік. Кращі сили сторін були кинуті на потокове виробництво скарг.

А що ж колія? Про неї давно забули. Вона не ремонтується, не має відповідного нагляду й помаленьку приходить у такий стан, який прийнято називати аварійним.

Але ж зате які баталії гримлять навколо неї! Залізничники погрожують взагалі закрити її, щоб не мозолила очі. Заготівельники, навпаки, клянуться принципово не допускати сюди транспорту, що належить суперникові. То тут, то там лунають вибухи паперових петард, які зупиняють навіть тих, хто хотів би, зрештою, розібратися в цьому заплутаному питанні.

Щоправда, одного разу вдалося посадити супротивників за круглий стіл переговорів. Спочатку посиділи в Луганську — в кабінетах начальника управління по хлібопродуктах С. Ф. Лисицина й начальника відділення залізниці М. А. Кашпарова. Потім посиділи в Донецьку — у начальника управління Донецької залізниці В. В. Приклонського. Після цього сиділи вже в Києві — у Державному комітеті Ради Міністрів УРСР по хлібопродуктах і комбікормовій промисловості. В Держплані УРСР теж сиділи. Хотіли їхати в Москву, але, на жаль, ніхто не дав командировочних (обмежилися тим, що столицю залучили до справи випробуваним епістолярним способом).

Переговори на вищому рівні не увінчалися успіхом. Ні юридичного, ні фактичного власника безпритульної колії так і не вдалося визначити.

Тоді високі договірні сторони, крекчучи вилізли з-за столу, повернулися додому й з фанатичним блиском в очах почали заготовляти нові петарди...

В. ЧЕПІГА.

Луганськ—Донецьк.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

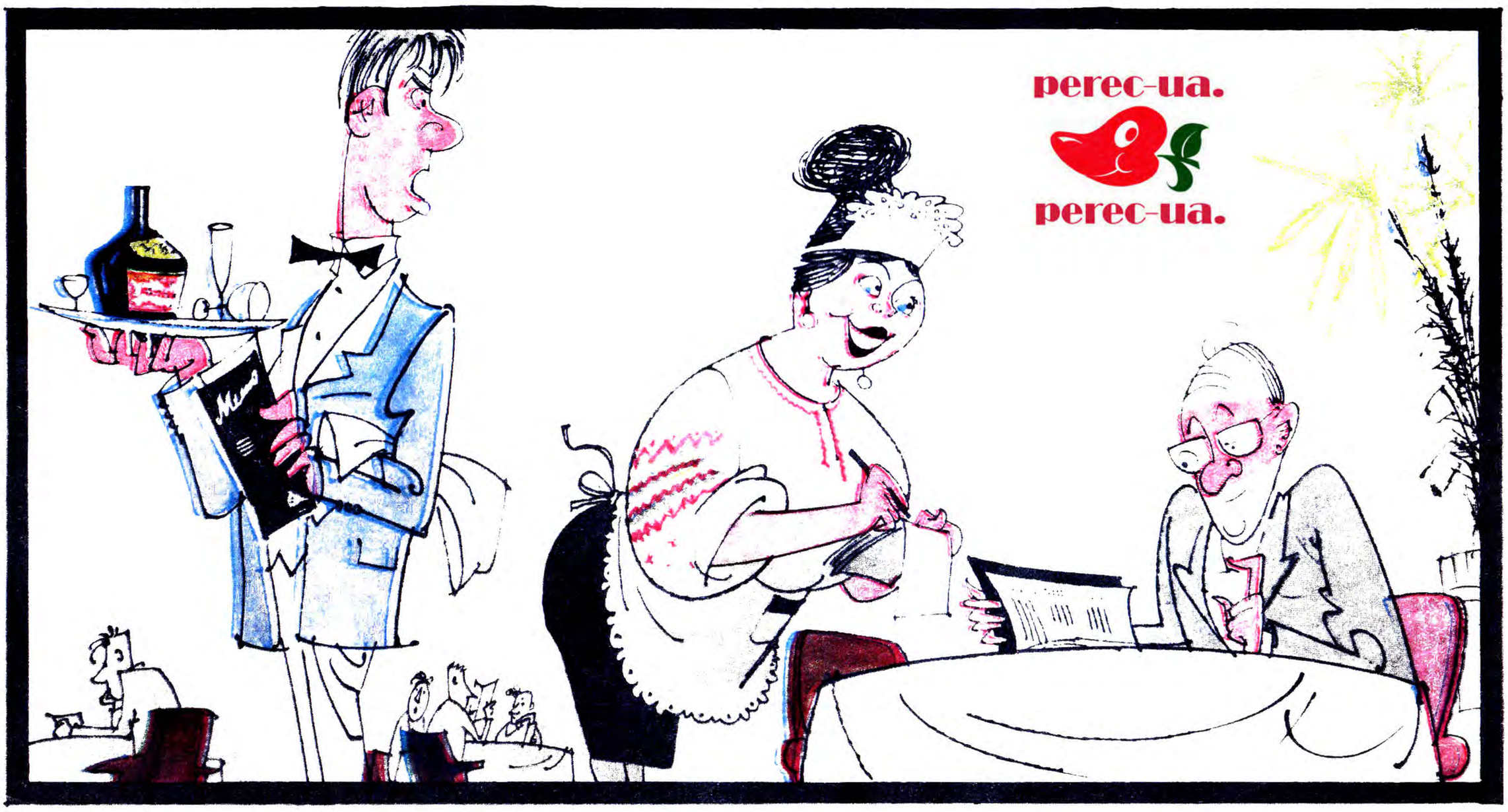

— Ніночко, можеш більше не посміхатися, місячник культурного обслуговування вчора закінчився...

Телеграфне агентство Перця

ПОШТОВІ ЛАЗЕРИ В ДІЇ

Останнім часом лазер, як засіб радіоелектронного зв'язку, завойовує все нові й нові позиції. Нещодавно новинку техніки взяли на озброєння зв'язківці Харківщини, і це зразу ж позначилося на продуктивності їхньої праці. Якщо раніше (в 1968 році) лист із Харкова до Шебелинки (75 кілометрів) надходив на дванадцятий день, то тепер, за допомогою лазерів, пошта ту ж відстань долає за 15 днів.

Наш шебелинський кореспондент, який одержав від редакції завдання ознайомитися з технічною новинкою в дії, повідомив: при детальному огляді лазери виявилися не приладами, а людьми у формі зв'язківців, які під час доставки пошти не літають, не їздять і навіть не ходять, а лазять. Звідси і назва.

ПОГОРІЛИ...

ШАРГОРОД (Вінницька область). За повідомленням нашого кореспондента, тут сталася пожежа. Біля неї гріли руки начальник Шаргородської райінспекції Держстраху С. М. Лоянич та його інспектор І. В. Іванець.

Як виявилося, вони спокусили голову Копистиринської сільради Стахова оформити акт, ніби в його родички гр. Огородник згоріла хата. З диму, котрого й не було, зробили добрі гроші.

Тепер у Шаргороді пахне смаленим.

ОКУЛЯРИ — ШИРОКИМ МАСАМ

Харківський умілець Я. Сліпенький сконструював із двох скалок від пляшки «Жигулівського» та обривка шпагату елегантні й водночас високоякісні окуляри. На прохання друзів винахідник погодився налагодити серійний випуск оригінальних і недорогих оптичних виробів. Серед короткозорих кіл трудящих поширилися чутки про те, що віднині окуляри й оправи до них з'являться на Харківщині в такій кількості, що їх можна буде придбати навіть у районах області. Таким чином, оптика перестане бути дефіцитною, якою вона є завдяки старанням Харківського управління «Медтехніка».

ДЛЯ НАШИХ ДІТЕЙ

МУКАЧЕВО Закарпатської області. Завод комплексних лабораторій зробив незвичайний подарунок школярам. Він освоїв випуск поліетиленових обкладинок для зошитів. Маленьким покупцям припала до смаку універсальність виробу: хлопчики можуть використовувати обкладинки, як клясери для марок, дівчатка — шити з них плащики для ляльок. І головне — заплативши всього 10 копійок, школярі (та їхні батьки) мають на додаток ще й цікаву забавку: марно намагаються увіпхнути стандартний зошит у нестандартну обкладинку.

ТИША НА ОБ'ЄКТАХ

ЛОЗОВА Харківської області. (Наш кор.). На території насінницького радгоспу «Комсомолець» виявлено район вічної мерзлоти. Утворився він при активній участі тресту «Лозівсільбуд». Район охоплює будівельний майданчик, де споруджується радгоспний клуб на 400 місць. Керівництво тресту урочисто обіцяло здати клуб ще до 50-річчя Радянської влади. Теплим у цій обіцянці виявилося тільки слово. А само будівництво взялося вічною кригою.

Ознаки мерзлоти з'явилися й на будівництві радгоспної середньої школи на 320 учнів. З 69 тисяч крб., асигнованих на 1968 р., трест освоїв лише 25 тисяч. І цей об'єкт, на якому не видно ніякого руху, теж потихеньку береться кригою.

Дефіцитне слово

Якось було трапилось: в торговій мережі Криму зникли сірники. Курцям — заріз та й домогосподарки не добрим словом поминали торговельників, що такими неповороткими вдалися.

Як би там не було, сірниковий дефіцит пояснився неповоротністю торговельників, а потім сірники з'явилися в продажу і про нього взагалі забули.

А от чим пояснити, що в Криму (та, відверто кажучи, не лише в Криму) стали дефіцитними такі слова, як «Будь ласка», «Дякую», «Пробачте», «Будьте такі ласкаві»? Ці прості і вчасно сказані слова не вимагають якихось надзвичайних витрат і зусиль, але часто діють краще від найефективніших ліків.

Кого не лякала бормашина в зуболікарському кабінеті? Але досить тактовному і мудрому лікарю сказати хворому одне—друге привітне слово, і страх перед неприємною процедурою зникає. Від себе скажемо, що лікар цей не гіпнотизер, не ілюзіоніст, а просто душевна, любязна людина.

Для того, щоб хворий хоч наполовину став здоровим, треба зробити так, щоб він забув, що він хворий. А що ми чуємо в кримських (та й не тільки в Кримських) санаторіях?

— Хворий! Ви забули здати книгу в бібліотеку...

— Хворий! А чого це ви не записались на екскурсію?

Правда, подекуди вже відмовились від такого звертання. Проте громадянин тут перестав бути громадянином, а товариш — товаришем.

— Женщина! Вам о дванадцятій на рентген!

— Мужчина! Нагадую, сьогодні лекція...

Невже ж так важко і складно привчити персонал звертатися до тих, що лікуються та відпочивають, по імені та по батькові?

...Удова письменника з світовим ім'ям була в захопленні від кримського сервісу. Замилування її викликали автокаси. Приїздить каса в будинок відпочинку чи санаторій і... будь ласка, замовляй квиток на будь-який поїзд! Абсолютно виключається смикання нервів біля віконця каси перед відходом поїзда. Коли ж вона за п'ятнадцять діб до від'їзду замовила квиток, касирка автокаси гарикнула:

— Нижніх на скорий немає!

— А може, в м'якому?

— У вас на плечах що? Голова чи... М'які для інших санаторіїв!!!

...З іншою гостею Криму, яка приїхала з Кишенева, сталося нещастя. Захворів чоловік. Про це їй телеграфували, але телеграма десь захрясла. Пізніше цю телеграму було виявлено в архіві і досі ніхто не може виявити, чому її вчасно не вручили адресатці. А потім адресатка зробила спробу вилетіти додому. Вона подала телеграму в касу агентства «Аерофлот». На неї глянули здивовано й навіть зневажливо:

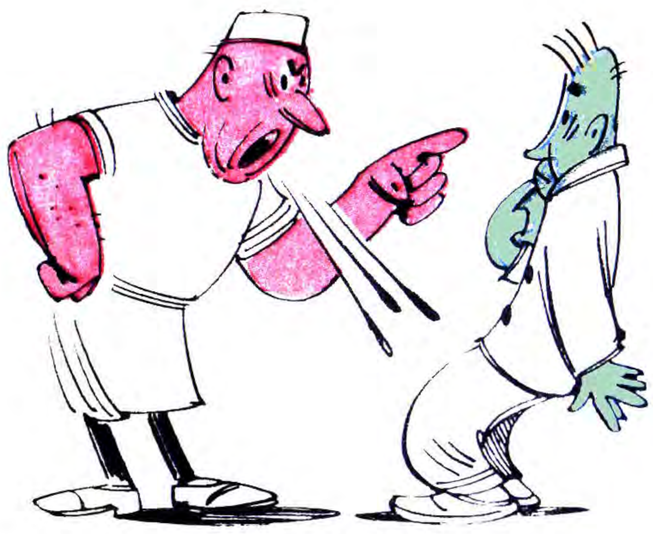

— От коли б у вас чоловік помер, тоді інша справа.

А в житті, поза виконанням службових обов'язків, касирка «Аерофлоту», мабуть, дуже мила жінка.

І ще один дрібний випадок. Відпочиваючу з Донецька викликали на телефонну розмову о шостій ранку. Вона попрохала чергову сестру будинку відпочинку розбудити її о п'ятій. А та їй, як з кілочка:

— А я вам не будильник!

— Але ж...

— Поставте біля свого ліжка будильник!

— Добре. Але, коли б я навіть його мала, то розбудила б всіх у палаті...

— А я вам не будильник!!!

Ну що тут скажеш? Людина чергує вночі, не спить, але їй важко розбудити іншу людину...

...Лікар заборонив важкуватому і тлустуватому курортникові спати після обіду. І той пішов міряти ногами доріжки парку. Але одного разу повернувся в палату і зіткнувся з іншим, черговим лікарем.

— А ви чому не спите в тиху годину?— розкричався той так, що розбудив майже весь санаторій, і, не чекаючи відповіді, безапеляційно наказав:

— Спати! І щоб — а-ні-ні!

Після чого, сповнений власної гідності, врочисто зник. Те, що він ні за що, ні про що образив людину — його не обходило.

...До медичного закладу, на обстеження і консультацію, подолавши тридцять з гаком кілометрів, добрався важко хворий. Але він трохи запізнився. Молодий лікар, всі думки якого кружляли навколо кандидатської дисертації, вирішив провчити непунктуального пацієнта:

— Прийдете завтра! Сьогодні вас оглядати не буду...

... і отаку безкомпромісність поставивши собі в заслугу та ще й похвалився своєму шефові:

— Іншим разом буде пунктуальнішим!

Але тут трапилося несподіване! Шеф — старий заслужений професор — вибухнув щирим гнівом:

— Та як ви могли? Ви — лікар!

— Нічого з ним не станеться! — незворушно відстоював свою позицію майбутній вчений.

...Я навмисне не вказую, де це відбулося. На жаль, такі епізоди притаманні не одному південному Криму, вистачає їх і в інших місцях.

І якщо можна зрозуміти і, може, навіть якось виправдати тимчасовий дефіцит сірників, то дефіцитові людяних, ввічливих слів — виправдання немає. Маю підозру, що саме в цьому місці ввічливий і тактовний читач делікатно переб'є мене:

— Пробачте, але чи не будете ви такі люб'язні, щоб підказати, яким саме чином ліквідувати дефіцит на «будь ласка», «спасибі», «прошу» і такі інші слова?

Охоче відповідаю, шановний читачу. Готових рецептів, звичайно, немає, але...

Хай бог вас боронить в адміністративному запалі оголосити місячник ввічливості або загальноміський конкурс на звання «Королеви» чи «Короля» ввічливості.

Мабуть, не допоможуть і детально опрацьовані пам'ятки-інструкції як поводити себе на людях, в установі, в міському транспорті.

Не вдавайтесь до погейкування та наказів. Тут клин клином не висадиш.

Але коли глянути з іншого боку, то часом не завадить відвертого хама і грубіяна й за петельки взяти. Ще дідусь Крилов заповідав: «Там речей не тратить по-пустому, где нужно власть употребить»

От і все, шановний читачу. Пробач за турботу. Дякую за увагу.

Ю. ВЕСЕНІН.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

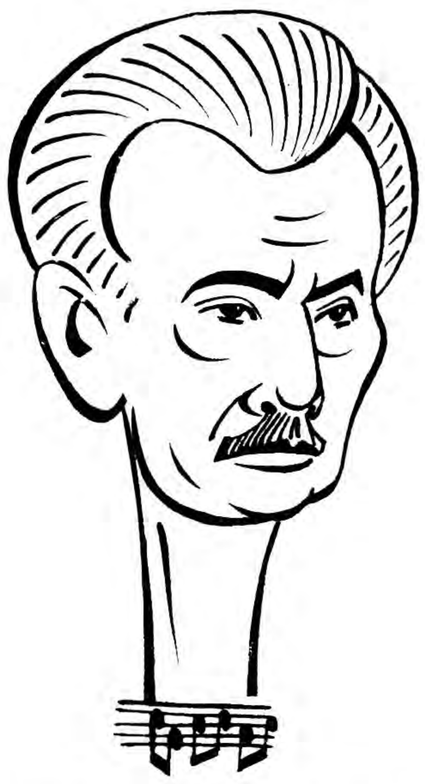

Народний артист УРСР композитор С. П. ЛЮДКЕВИЧ.

Народний артист УРСР, головний режисер Київського театру опери та балету ім. Т. Г. Шевченка Володимир СКЛЯРЕНКО.

Поет Микола УПЕНИК.

ТЕЛЕПАТІЯ

Жодна газета, жодна радіопередача ніколи стільки не розтлумачить, як лектор по поширенню. Взяти, приміром, церковне діло — та я там ніколи не був, а як став ходити на лекції, тепер усяку релігію розумію, і всі прикмети в мене як на долоні: попа зустрів — за гудзик хватайся, борщ пересолений — жінка в когось закохалась і т. д.

Недавно лекцію про телепатію слухав, про те, що інформація від людини до людини передається просто так, без нічого, невідомою силою. Правда, вчені по цьому пункту ще сперечаються — одні кажуть: є таке діло, а другі головою крутять: нема. І дарма сперечаються. Це ж з кожним буває: отак ні з того, ні з сього на душі стане погано. І дивись, передчуття не обмануло: допотопні знайомі в гості повзуть, ще й жінок ведуть, ніби вони без них не можуть і дихати. От і передчуття. От вам і телепатія.

Або таке: десь у Шепетівці трапилась автомобільна аварія, кума в куми застукали, поцупили гроші — на другий день ця подія обговорюється на базарі в Херсоні. І прийшла ця телепатія не з заходу, з Шепетівки, а зі сходу, з Уралу. А чому? Бо земля крутиться. Отже, є телепатія! Є!

Якось ми з дружиною одержали з Москви телеграму такого змісту: «Їду відрядження Одесу заїду Дем'ян». Дружина моя аж розцвіла, аж весняним рястом запахла, бо той Дем'ян — її родич, спогади дитинства і таке інше. Через стіну з нами жив лікар, по прізвиську Капля, з дружиною Мусею, але ця Муся тільки ім'я таке дитяче мала, а насправді була собі жінкою огрядною. Навесні Муся надумалась і каже:

— Сиджу я, чоловіче, без діла та тільки мордатію. Поїду вчитись. Там, напевно, спаде.

Вступила в заочний інститут і на цей час була на сесії.

Але справа не в Мусі — справа в телефоні. У Каплі телефон був, і моя благовірна після телеграми припала до телефону, як праотець Адам до першого яблука:

— Альо! Альо! Коли прибуває московський поїзд? Той, що на Одесу? А це точно? А інші московські коли прибувають? А це точно? Там буде пасажир такий чорнявий, то покажіть йому дорогу на Тополівку... А коли прибуває Київ—Одеса? А це точно? Там буде пасажир... і так далі...

Під вечір Капля кудись щез, сільраду зачинили, тополівські телефони замовкли, на станції полегшено зітхнули, а як стемніло, Тополівка знову захопила провід: це приїхала додому Муся, а моя дружина допалась до телефону:

— Альо! Станція, альо!

Я засунув голову під подушку і заснув, як від наркозу.

На світанку прокинувся від штурхана.

— Вставай! Діму вбили! Ой, боже, бо-о-о!

— Що? Як? Кого? Куди?

— Капля цієї ночі піднімав біля станції труп.

— Чекай, чекай! На станції є своя медицина. Для чого там Капля?

— Тебе не запитали. Потрібен був і викликали.

Ідемо до Каплів. Муся — уже не Муся, а вулкан, вогнемет, на всі лади критикує Каплю.

— Всю ніч труп піднімав? А з вечора де був, кажи!

Капля тулиться до стіни, боїться критики. Однобоко діє на нього критика: одна щока он яка червона!

Дружина кидається до бідного Каплі з фотокарткою: — Цей?

— Може, й цей... темнувато було...

— Високий, чорнявий?

— Еге, чорний... темно було...

— Він! Ой, боже! Ой, бо-о-о! Речі були? Документи? Квиток?

— Нічого не було... просто... труп.

— Він! Ой, бо-о-о!

Дружина хапає телефонну трубку, викликає станцію, але станція не відповідає, і вона розповідає про труп телефоністці комутатора, яка про Діму вже знає все напам'ять.

Ми ідемо на станцію. Муся — їй треба повертатися в інститут, Капля — цей несе Мусиного «сидора», ми з дружиною ідемо упізнавати труп.

Ми ідемо, а новина за законами телепатії попереду мчить. Серед села стара Деркачиха брязнула об землю відрами і заголосила:

— Ой, лихо моє! Хотів сестричку провідати і поклав голівоньку! Діти в нього є?

І почалось:

— Від першої жінки, значиться, в нього тільки девочка?.. Ага, ага!..

Ми з Каплею пішли вперед. За селом нам стрілись доярки, що йшли з лісу:

— Знаєте, Петровичу, якщо вбили і очі викололи, тут якісь ревнощі абощо...

Входимо в сусіднє село — зустрічає місцевий голова колгоспу і до Каплі:

— А це правда, що в убитого на животі чорнилом написали «пузо»?

Капля повернувся навколо себе, кинув цигарку, плюнув і до мене:

— Чоловіче, вертайся під три чорти додому, дай мені самому виплутатись з цього апендикса. Ніякого трупа немає.

— .....?

— Не кліпай! Немає. Не сподівався я, що Муся приїде, пішов до товариша, і там мало не цілу ніч козла ганяли.

— А не козу? — засміявся голова і полоскотав себе ліктями.

Підійшли жінки, голова набрав заклопотаного вигляду і до моєї:

— Вони нехай ідуть, а ви почекайте: я вам машину дам. Треба ж і до слідчого, і в органи, і ще там куди — у вас ніг не вистачить.

Ми присіли на ганку контори. Дружина схлипувала, а я, щоб стримати дикий регіт, майже побіг за ріг і повернувся звідти, витираючи сльози. Мої сльози дружина сприйняла, як вразливість, і це зворушило її.

Коли прогуркотів поїзд, яким мала від'їхати Муся, ми поїхали на станцію. Саме в цей час підійшов московський поїзд. З нього вийшов високий чолов'яга з чемоданом в руці і з пляшкою пива в другій. Дружина кинулась до нього, а він підняв над головою пляшку і гукнув:

— За здоров'я трупа! Хе-хей!

Про свою смерть він довідався ще в дорозі з телеграми, яку одержав його приятель, що випадково зустрівся йому на київському вокзалі.

Та телеграма була... з бухти Тіксі.

Крутиться Земля? Крутиться.

Є телепатія? Є!

Арсен ТКАЧУК.

с. Глухівці
Вінницької області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Завідуючий продмагом села Бистрик Кролевецького району Горбач і продавець Шерега торгували з повним навантаженням. Тільки не подумайте, що вони працювали, не розгинаючи спини. Ні, піт не заливав їм очі і поперек їм теж не болів. Завмаг і продавець переклали «навантаження» на спини покупців. Знайомих і незнайомих. Першим вони відпускали товар мішками і чувалами. І знайомі тягали їх, не розгинаючи спини. А других навантажували... лотерейними квитками. Не візьмеш квиточка — ходи здоровий без покупки! Ну пайовики й не витримали. Написали нам: «Допоможи, Перче, розвантажити обох від непосильної роботи».

Правління Кролевецької райспоживспілки (Сумщина) пішло назустріч побажанням пайовиків. Тепер К. А. Горбач уже не завідує продмагом у с. Бистрик. І А. Н. Шерега вже не продавець. Перевантажених комерсантів зняли з роботи.

Мал. А. СВИНЦОВА

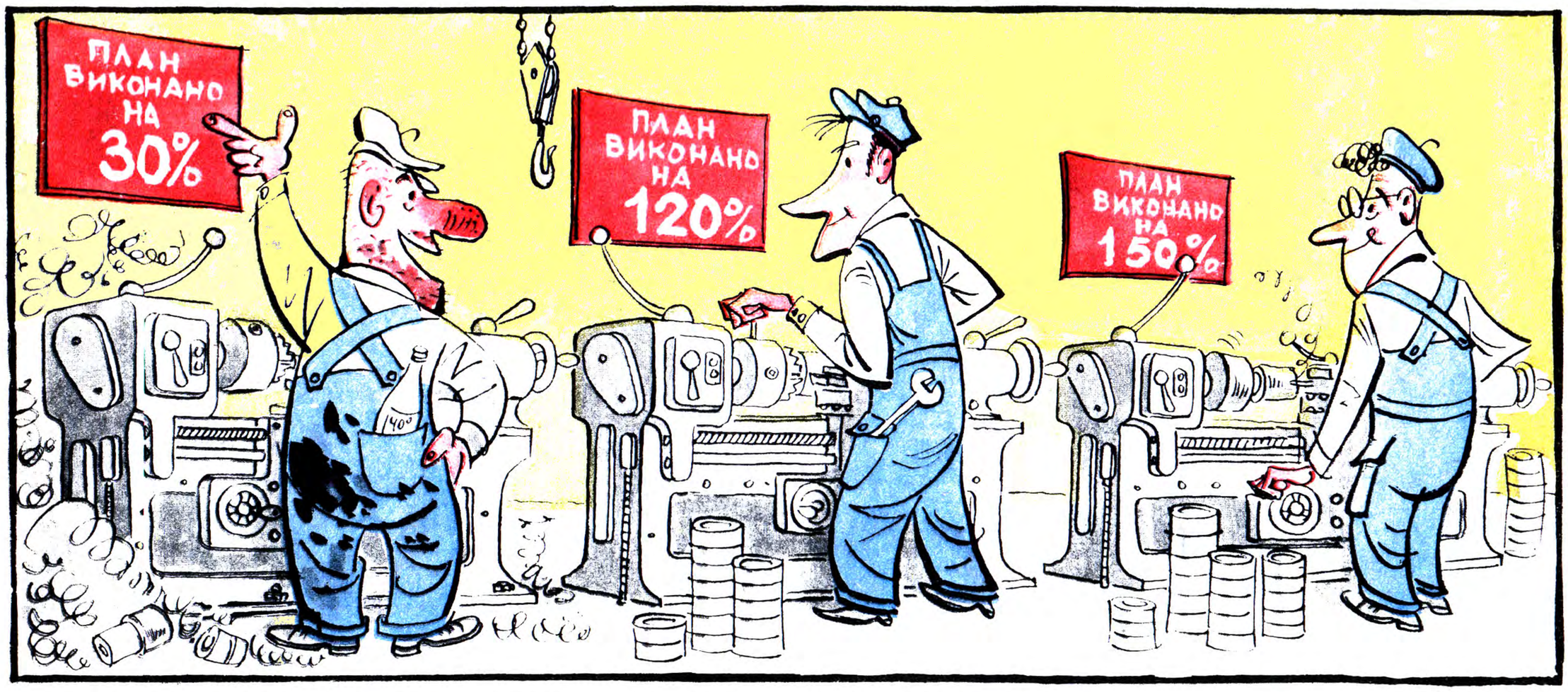

— Хлопці! Давайте об'єднаємось в одну бригаду.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

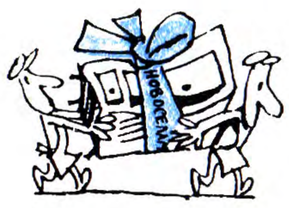

ОПЕРАТИВНІ, КМІТЛИВІ

Винахідливі, кмітливі люди працюють на Рожищенській меблевій фабриці (Волинська область) під керівництвом директора Л. І. Жука. Й при тім ще й оперативні.

Випускають, приміром, партію шаф. Їм показують, як погано закріплені бокові стінки, як по-нехлюйському врізані петлі дверцят, які пухирі на дверцятах від лаку поробилися.

Рожищенці люди оперативні. Раз-раз — і все виправлено. І бокові стінки закріплено добре, і петлі врізані акуратно, і пухирів нема. А натомість: внутрішні боки дверцят не відшліфовані і шпінгалетні замки не працюють. Як бачите, і кмітливість виявляють.

І просто якось не по собі стає, коли новосели зовсім не цінують ні кмітливості, ні оперативності мебльовиків. Ні їхньої продукції.

РАДІСНО ДО СЛІЗ

Мода мінлива, це відомо. І, звичайно, щоб не відстати від неї, треба час од часу міняти туалети. Жінки це роблять легко і невимушено. А чоловіки? Їм іноді до сліз важко розлучатися зі старенькою, але милою серцю річчю. На допомогу чоловікам прийшли виробничники Прилуцької шкіргалантерейної фабрики. Вони виготовляють папки-портфелі, розлучатися з якими до сліз... радісно. За десять днів од них відлітають ручки. За два місяці вони зовсім розповзаються.

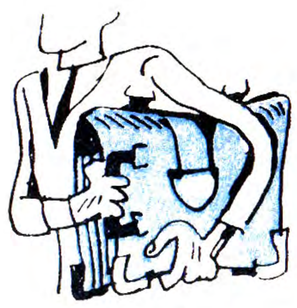

ТІЛЬКИ ОДИН РАЗ

Ця звістка луною прокотилася по виставці: студент-заочник кулінарного технікуму Василь Ниточка проходив в окулярах 2 (дві!) хвилини 42 і одну десяту секунди. Рекордсмена тепло привітали представники виставкому і вручили йому пам'ятні подарунки. На прохання присутніх Ниточка спробував повторити рекорд, але йому не вдалося.

Сонцезахисні окуляри виробництва Одеської фабрики сувенірних і подарункових виробів цього разу протрималися на його носі одну (і не більше!) секунду. Окуляри зроблені з таким перекосом, що носити їх можна тільки за допомогою мотузки.

ЩО ЦЕ БУЛО

Чоловік з чорним портфелем зайшов до гастронома. За кілька хвилин в гастрономі почувся вибух.

Чоловік з чорним портфелем зайшов у трамвай. За хвилину в трамваї почувся вибух.

Чоловік з чорним портфелем зайшов у підворіття. За півхвилини з підворіття почувся вибух.

Чоловік з чорним портфелем зайшов у кімнату, поставив на стіл портфель і відкрив його. Трьох пляшок з «Нарзаном» не було. Натомість були скалки.

— Напишу в бюро товарних експертиз, — вирішив володар чорного портфеля.

І написав. Унаслідок 50 тисяч пляшок, виготовлених Львівською склофірмою «Радість», забраковані з тієї причини, що вони лопаються під елементарним тиском, як мильна бульбашка.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Одним із експонентів торішньої перчанської «Виставки ширнетреба» був і Кам'янець-Подільський сокоморсовий завод. Його продукція — 21 тисяча пляшок кріпленого вина, настояного на стружці, піску, шматках паперу та на інших «сторонніх домішках» — привернула увагу дегустаторів з бюро експертиз. Рішення цінителів було одноголосне: стопроцентний брак! Інформацію про це під назвою «Сюрпризи в бокалі» було опубліковано в № 24 «Перця» за 1968 р.

Дирекція Кам'янець-Подільського сокоморсового заводу повідомила редакцію, що цей сумний факт і справді мав місце. Колектив заводу широко обговорив його на своїх зборах та нарадах і зобов'язався більше не брати участі у «Виставці ширнетреба». Майстра цеху по розливу вина В. В. Василевича знято з роботи.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Піп дорогу перейшов.

Стріляйте, ТА МІРУ ЗНАЙТЕ!

Чого тільки не трапляється з мисливцями на полюванні! Мій товариш Павло якось у лісових хащах зустрівся сам на сам з диким кабаном. Стоять один проти одного, як на дуелі. Павло витягнув носа до вепра. Вепр витягнув рило до Павла. Павло виставив уперед свою гаківницю. Вепр — ікляки. Павло натиснув на курки і... Курки тільки клацнули. Кабан смачно клацнув іклами. І рвонув на Павла.

Та тут, де не візьмись, ведмедисько. Такий, як корова. Ухопив пазурями кабана за щетину. Як вліпить йому лапою в рило. Як зареве:

— Ти куди, браконьєр нещасний! Забув, що в цій зоні заборонено на мисливців полювати?

Вепр соромливо опустив свої свинячі очі. Винувато потряс хвостиком і порохкав у хащі.

А ведмідь каже Павлові:

— Вибач! Свиня свинею, — і простягнув йому шмат вощини з медом. — На, поправляйся. Мисливство — спорт. Боротьба чесна, а не підступне шарлатанство...

Це — випадок. А ось у Кобеляцькому районі на Полтавщині — система. Систематично звірі мисливцям палки в колеса ставлять. Це коли ті полюють на колесах. Як от мисливці військового товариства. А так — диверсії влаштовують. Провокують чесну мисливську громаду на незаконні випади.

Господарюють в царині мисливства на Кобеляччині кілька приписних господарств. Краснянське — мисливці районні. Придніпровське — мисливці обласні, господарство військового мисливського товариства, господарство обласного товариства «Динамо» і ще якесь там печеться. Здавалося б, раз такі солідні організації мисливські угіддя орендують, порядок мусить бути ідеальний. Так ні. Кляті зайці мисливців до розпачу доводять. Пернаті — і ті свої вибрики показують. Риба коники викидає. То що там вже говорити про свиню з її свинським характером чи хитру лисицю.

У Краснянському господарстві дичина поводиться ще сяк-так. Ніби й з повагою до мисливців. І на відстрілочній площі. І в заповідниках, відведених їм для відтворення. Зате й мисливці ставляться до неї по-людському. Підкормлюють, у заповідники з рушницями не показуються.

А от на території мисливського господарства товариства «Динамо» дичина знахабніла зовсім. Показала мисливцям хвоста. Зібралися всі у заповіднику. І застрайкували. Не підемо, мовляв, на експлуатаційну площу. Незаконно нас у «котел» захоплюють. Незаконно скільки кому заманеться відстрілюють. Їсти нам не дають.

І що ви думаєте? Спровокували динамівських мисливців. Спровокували на те, що ті мусили в заповідну ділянку вдертися й показати куцохвостим та довгодзьобим де раки зимують.

А раки? Оте болотяне чортіщо, у якого не розторопаєш, де голова, а де хвіст, якого лиха динамівським мисливцям заподіяли! Трьох їх кращих побратимів на дно Дніпродзержинського моря опустили. Разом з човном моторним.

Кажуть, що голова Полтавського мисливського товариства «Динамо» Микола Петрович Кацько досі з'ясувати не може, чи клишоногі помстилися за вкрадені у рибколгоспі «Маяк» сітки, чи за те, що тими сітками покійники браконьєрствували?

Мисливці військового товариства страждають не менше. З їхнього приписного господарства тікає усе летюче і стрибуче. Тож доводиться облавою. Широким фронтом перехоплювати. В котел. Та так, щоб і миша не прослизнула.

То хіба чесно звірина поступає, що людину до такого доводить? Хіба приємно глухнути під громовими пострілами, а потім ще й чути оте необгрунтоване «браконьєр»?

Навіть на території Придніпровського мисливського господарства кояться неподобства. Незважаючи на те, що керує тим господарством сам голова Полтавської обласної ради товариства мисливців і рибалок М. М. Шило. Так що б ви думали? Козел знахабнів. Пустили його на острів Вишняки. А він забув про своє козляче походження. З мисливцями запанібрата. Побачить когось — назустріч біжить. Всякі хуліганські вирази бекає, їсти жебрає, у торбу по-злодійськи заглядає. Тож спаленіла якась зуна мисливська. Зняла козлові роги разом з головою.

Найгірше чекає мисливців попереду. Звірина примудрилася в людський одяг споряджатися і баламутити мисливців. В одному господарстві бачили зайця у ватяних штанях. У другому — качку в картузі. А в Краснянському лисиця носила точнісінько таку хустку й куртку, як громадянка А. К. Батура. І мисливець Кисіль вліпив дуплетом не в лисицю, а в жінку. Судили сердегу. А його поплічникам Санісалові, Скляреві та іншому Кисилеві по догані всукали. І суворо попередили, що так не можна. Щастя мають, що головує в районному товаристві мисливців Д. Л. Титаренко. На іншого, то й рушниці позабирав би. А Дмитро Лукич м'якої вдачі. Знає, що так всіх мисливців у районі роззброїти можна. Правда, знаходяться шептуни й серед досвідчених мисливців, які кажуть:

— Треба робити чистку наших мисливських рядів. Не тому, що розвелося нас більше, ніж зайців. А тому, що дисципліни нема. Скоро один в одного будемо смалити.

А дехто ще й подейкує, що всі мисливські господарства в районі слід би об'єднати в одне. Щоб не дув кожен божок у свій ріжок. А був один господар. З якого спитати можна було б і за браконьєрство і за відтворення фауни. Та це вже, кажуть, компетенція Полтавського облвиконкому. Йому вирішувати, чи створити на території мисливських районів господарства, підпорядковані одному мисливському «божкові». Чи, може, зобов'язати кожне правління колгоспу бути й мисливським господарем на своїх угіддях. А приїхав мисливець з Києва чи Дніпропетровська, купи карточку на відстріл звіра чи вилов риби — і полюй на здоров'я. Не буде тоді «варягів» з мисливськими рушницями і з браконьєрськими сітками, а будуть чесні мисливці. І зайці не ставитимуть їм палки в колеса. І раки не тягтимуть їх на дно, і дикий кабан не буде на них у забороненій зоні полювати.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

ВІНОК З ЕПІТАФІЙ

ПРИСТОСУВАНЦЮ

Аж упрівав, шукав місця тепліші.
Про них лиш думав — пухла голова.
Містечок теплих тут нема. У тиші
тепер він безтурботно спочива.

НАКЛЕПНИКУ

Ця каменюка міцно придавила
того, хто не жалів здоров'я й сили,
все слідкував за чесними людьми.
І зрештою зітхнули легко ми.
Та спокою покійникам немає,
бо він у труни їхні заглядає.

ГРАФОМАНУ

Він, мріючи про гроші та про шану,
писав багато, але так погано,
що як читав де, бігли люди звідти,
щоб від творінь його не здичавіти.
Та смерть смаки літературні мала:
почула вірші й автора прибрала.

КАР'ЄРИСТУ

Він по драбині дряпавсь без утоми,
штовхав униз і друзів і знайомих.
Він торгував усім, що є, святим,
щоб вищої щаблини досягти.
І виліз був. Затвердили наказом.
Та смерть і по драбині добре лазить.

ЗЛОДІЮ

Цей крав усе, що на очах лежало,
крав дошки, цвяхи теж тягнув, бувало.
Коли заклякло зовсім його тіло,
матеріал отой пішов у діло.

АЛІМЕНТНИКУ

Його шукали всюди п'ять дружин,
але від них тікав подальше він.
Тепер радіє, на душі спокійно:
сховавсь нарешті від усіх надійно.

П'ЯНИЦІ

Тут спить п'яниця. Тліти він не буде,
бо пив на свята, пив частенько в будень.
То просто пив, то речі приливав.
Він все життя себе бальзамував.

Володимир СІРЕНКО.

м. Дніпродзержинськ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що, куций, першу зарплату одержав? Значить, з тебе положено!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У М. С. Вороніна було високе службове становище. Він був головним ветеринарним лікарем Старо-Самбірського району. У його розпорядженні була державна машина... Було... був... була... Як бачите, все в минулому. Тепер у М. С. Вороніна ні того, ні другого, ні третього.

Як написали нам читачі, він зловживав своїм службовим становищем — використовував вантажну автомашину для широкого піднесення власного добробуту за державний рахунок. Листа перевірило Львівське облуправління сільського господарства. Факти після перевірки підтвердились, і М. С. Вороніна зняли з високої посади.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

— Через кілька тисячоліть по цих наших малюнках ще й докторські дисертації писатимуть...

— Чого план не виконуєте?
— А в нас у штаті всього один мисливець.

— Годі тобі байдики бити. Іди на роботу, людиною станеш!

— Я прийшов до вас запатентувати винахід однієї цікавої рідини...

Без слів.

— Хлопці, підсобіть! Співавторами будете!

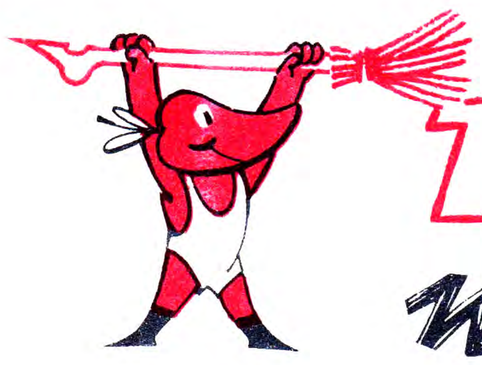

На зарядку — по порядку!..

Спортивний бюлетень Перця

Як пишуть іноді у замітках, того листопадового ранку ніщо не віщувало біди. Львівські спортсмени робили звичайну комплексну фіззарядку, тренери переходили до водних процедур. А за годину, урочисті й бадьорі, вони поспішали на спортивне свято. Гімнасти й акробати продумували деталі своїх показових виступів, боксери в думці наносили розтрощувальні удари уявним противникам, баскетболісти аж танцювали на ходу в передчутті азартної гри...

Верталися вони розгублені й розчаровані. Гімнасти і акробати не потрапили до тренувального залу. Боксери, як не шукали, не знайшли рингу. Баскетболісти замість ігрових щитів побачили щит рекламний: «Не стой под стрелой!» І зали, і ринги, і щити — все кудись зникло. Навіть двадцятип'ятиметровий басейн зник разом із вишкою для стрибків у воду. Натомість лежали купи цегли й арматури та зяяв величезний котлован.

Спробуйте, шановний читачу, зрозуміти стан спортсменів після всього побаченого. Ну, припустимо, каструля кудись поділася на комунальній кухні — це ще можна уявити. Ну, скажімо, загубилася платформа з дошками — і такі дивовижні випадки знає історія нашої залізниці. Але щоб зник, наче здимів, львівський палац спорту «Трудові резерви», — таке тільки з царини фантастики!

Як відомо, спортсмени — люди загартовані. Тому, треба їм віддати належне, чудо це вони сприйняли стійко. Обійшлося без заклинань типу «цур тобі, пек тобі!» Зрештою, вирішили всі, загадкові явища в природі подекуди трапляються і заспокоювали себе тим, що таких явищ стає все менше.

Тим часом у львівській обласній спортивній раді «Трудові резерви» знайшлися люди, які категорично відмовилися повірити в чудеса.

ТРЕТЯ СПРОБА

— Якщо палац зник, — філософствували вони, — його треба шукати!

І розпочалися пошуки. І знайшли палац. Де б, ви гадали? Ні, не в бюро знахідок. Він був у кабінеті керуючого трестом «Львівпромбуд» т. Петрова. І зали, і ринги, і басейн — все це лежало в нього під склом на аркуші ватману.

Спокій керуючого повернув рівновагу спортивній громадськості.

— Вірно, — не заперечував він, — обіцяли ми здати палац до 7 листопада 1967 року. Але, як це буває у спорті, з першої спроби не змогли подолати висоти, тобто виконати високі зобов'язання. Переконаний, що друга спроба буде щасливішою.

І знову готували форму спортсмени. І знову складали плани занять тренери, напружено чекаючи заповітного сигналу «На старт!» Та будівельники дали «відмашку». І друга спроба виявилася невдалою.

Тепер трест «Львівпромбуд» готується до третьої спроби. У спортсменів третя спроба — остання. Якщо з трьох спроб спортсмен не долає планки, він, як то кажуть, виходить з гри. Щодо будівельників, то тут ніяких писаних регламентацій не існує. Не виконаєш зобов'язання втретє, давай його вчетверте, вп'яте...

Черговий строк здачі спортивного комплексу — літо цього року. Будівельники заприсяглися, що в липні спортсменам можна буде розпочинати тренування. Заприсяглися і... залишили об'єкт: кілька місяців як не з'являються фахівці з БУ-590 тресту «Сантехмонтаж» (начальник т. Хохлов). А без монтажу сантехніки й оздоблювальникам нема чого робити. Взагалі кошторис будови освоєно лише наполовину. Йде вперте змагання між різними спеціалізованими будівельними управліннями під девізом «Хто менше і хто повільніше!»

У спортивному світі трапляються чудеса. Наприклад, бігун на довгі дистанції, на якого вже махнули рукою, раптом підключає так зване друге дихання й на останньому колі рве з такою силою, що встановлює рекорд сезону. Отже, все може трапитися!

Та головне, як кажуть у спортсменів, щоб виграла дружба. Дружба понять «зобов'язання» і «відповідальність».

Б. ДАВИДЕНКО,
Ю. ПРОКОПЕНКО.

ВЕСНЯНИЙ ФУТБОЛ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

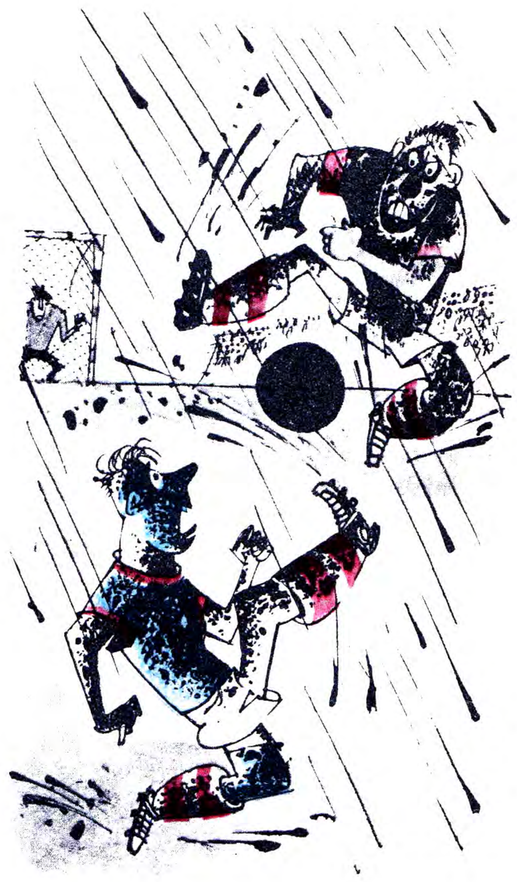

— Послухай, ти свій?..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Попереджаю: під час матчу переходити з команди в команду суворо забороняється...

ПРИЧИНА ЧУДА

— Просто чудо! Наш Ананій
В естафеті переміг.
— Був би, брате, він останній,
Та за ним Сірко мій біг.

Леонід КУЛІШ.

м. Луцьк.

В ПОРЯДКУ ІНФОРМАЦІЇ

Мудра штука статистика. Мудра і пізнавальна. Так, наприклад, вона показала, що лише 9 відсотків школярів м. Білої Церкви охоплені позакласною спортивною роботою.

Сам-собою напрошується висновок, що 91 відсоток школярів у позашкільний час ганяють по вулиці собак.

З одного боку глянути, теж ніби спорт. Але в олімпійську програму він не включений. І фізичну культуру дітей не дуже так щоб підносив.

Цікаво, знають про це білоцерківські спортивні достойники, чи ні?

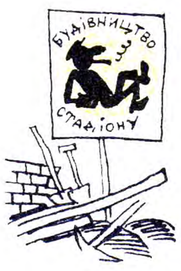

13 — ПОГАНЕ ЧИСЛО!

Спортсмени не дуже забобонний народ. Але на Херсонському бавовняному комбінаті спортсмени вірять у те, що 13 — число нещасливе.

— Та як же нам не вірити, — кажуть вони, — коли у нас на комбінаті вже тринадцять років будується стадіон! І невідомо, скільки років ще будуватиметься. Поки що ми тренуємось теоретично, читаємо брошури, розглядаємо плакати. Але дехто з наших спортсменів, так і не доченавшись стадіону, вийшов на пенсію.

Н Е Д О Б Р А В

Щоб то було громадянинові Стромазову посидіти на своєму службовому кріслі ще якийсь день-два. Може б, якраз був назбирав круглу суму. А так до круглої суми не дотяг рівно шість карбованців. Міг поцупити 4360 карбованців, а поцупив лише 4354.

Очолював Стромазов Макарівську (Київська область) районну раду спортивного товариства «Колос» і, кажуть, полюбляв біг на далені дистанції.

Прихопивши казенну готівку, і сам забіг на далеку дистанцію.

Макарівські спортсмени палко бажають зустрітися з бігуном.

Слідчі органи та міліція обіцяють їм таку зустріч незабаром влаштувати.

С У М Н А З В І С Т К А

Спортсмени міста Алушти (Кримська область) з глибоким сумом сповіщають про передчасну кончину двох спортивних майданчиків.

Один перестав існувати на території радгоспу «Алушта», другий на території радгоспу «Променистий».

Перший директор радгоспу «Алушта» т. Соболевський наказав перекопати траншеями, на території другого директор радгоспу «Променистий» т. Тарасенко розпочав будівництво.

Що робити? І будувати треба, і траншеї копати треба, але ж і спорт не химерики та витребеньки.

Як ви вважаєте, шановні товариші директори радгоспів?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

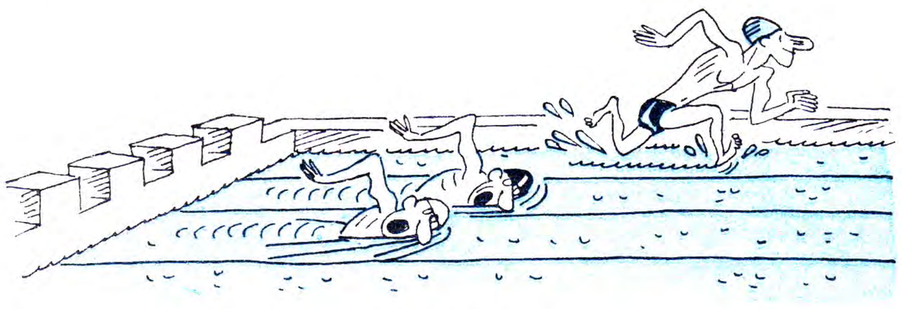

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Запевняю вас, це чудова гра: робочий день пролетить, не помітите...

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добрий день, шановні телеглядачі! Сьогодні ми ведемо свій репортаж із столиці республіки. Тут, на вулиці Ежена Потьє, № 18, ви бачите двозальний спортивний комплекс із плавальним басейном.

Спортивні змагання показати вам не зможемо, бо невідомо, коли вони почнуться.

Три роки тому тут за рішенням Київського міськкому КП України будівельники «Київміськбуду-2» (БУ-6) бадьоро взялися за спорудження спортивного комплексу для трудящих Жовтневого району столиці.

Яких успіхів досягли будівельники за три роки, ви бачите на своїх телеекранах.

Більше того. Рік тому споруда мала привабливіший вигляд. За рік стіни трохи осіли.

Висловлюємо щиру подяку керуючому трестом «Київміськбуду-2» т. Ходокову та головному інженерові т. Смулянському, які сприяли сьогоднішній телепередачі.

Сподіваємось, що колись з їх допомогою ми зможемо показати спортивні змагання в плавальному басейні.

До побачення! До наступного телебачення!

Тисяча й один

От, скажімо, шурупчики. Їх треба вміти робити! Але коли наб'є робітник руку на шурупчиках, то може замість сотні штук за зміну (цифра дуже умовна!) зробити їх півтораста, а то й усі двісті.

А як бути із спортсменами-розрядниками, чемпіонами, рекордсменами? Тут набитої руки може видатися замало. Тут, мабуть, і ще щось потрібне.

Але то так здається тільки на перший погляд. Є майстри з набитою рукою не тільки в шурупчикоробній промисловості, є вони і в спорті.

От, приміром, викликають в обласний комітет по фізкультурі і спорту голову районного комітету Олексу Буцька і так лагідно, лагідно, що аж за душу бере, кажуть:

— Добре було б, дорогий, щоб у твоєму районі до Дня фізкультурника мали ми вісімсот розрядників. Ой, як добре було б! Виставиш, га? Ні, ні, ти почекай, ти подумай спершу. Не поспішай обіцяти. Ми ж тебе знаємо. Ти хороший, ти працьовитий. То виставиш, чи не виставиш? Га? Уявляєш, Олексо, коли кожен район стільки виставить, то яка картина вийде по області в цілому? От добре було б!

Тут би Буцькові встати і сказати:

— Товариші! Та я може по району стільки спортсменів не наберу, звідкіля ж розрядників набрати?

Але він мовчить, перенісся чухає. З одного боку подивитися, розрядник не шурупчик, за короткий строк його не виточиш, але з другого боку... З другого боку дуже хотілося б втішити керівництво.

І тоді Буцько схоплюється, і тоді Буцько прикладає руку до серця, і тоді Буцько каже:

— Та хіба ж я можу підвести? Та коли ж таке було! Виставимо тисячу розрядників, а коли ні, то хай я втоплюся в ставочку!

Навздогін йому лунає:

— Буцько, чуєш, Буцько! А майстри будуть?

— І майстри будуть!

— І з гімнастики, і з плавання, і з стрільби з лука?

— Будуть!

Невідомо, як там Олекса Буцько мудрував, за столом сидячи та в стелю дивлячись, але за тиждень до Дня фізкультурника летить у область рапорт. Є в районі тисяча розрядників! І з гімнастики, і з стрільби з лука, і з плавання і навіть з академічного веслування, хоча всі знають, що район має один-єдиний ставочок. Район суцільних розрядників! Краса! А з області летить до Буцька щира подяка від керівництва.

Далі події розгорталися так. Окрилений подякою, Олекса Буцько зайшов до «Чайної» і, відповідно навантажившись, рушив навпрошки додому. І якось ненароком гулькнув у той єдиний на весь район ставок. Плавати спортивний достойник не вмів і почав опускатися на дно.

— Ря-я-туйте-е, — почав було Буцько, але вчасно пригадав, що він не підготував жодного плавця, жодного гребця, і зрозумів, що надіятись нема на кого.

Тут авторське серце не витримало. Автор гуморески вирішив врятувати свого героя і, кинувшись у ставок, виволік Буцька на берег. Буцько чхнув і притиснувши до грудей портфель з липовими списками розрядників, сказав:

— Спасибі тобі, авторе!

А потім хитро посміхнувся:

— Хоча мені чхать, бо мене нема! Я твій вимисел, авторе, бо це не фейлетон на фактичному матеріалі, а гумореска.

Але автор суворо сказав:

— Ні, Буцько, ти є! І такі, як ти, є не в одному районі. Коли ж ти заперечуєш, кину тебе назад у ставок!

Буцько злякався і не став заперечувати авторові.

М. МИХАЙЛОВ.

Що нам розповів Гордій Вареник

Він зайшов до редакції і відрекомендувався:

— Драстуйте, мене звуть Гордій Вареник.

— Дуже приємно, товаришу Вареник, чим можемо стати у пригоді?

— Та я прийшов, щоб вам стати у пригоді. Бачите, професія у мене така, що мені доводиться часто і багато їздити по республіці. Ревізор-контролер я. Само-собою з недоліками стикатися доводиться, а писати вмію хіба що акти. Розказати ж можу чимало цікавого. От, наприклад, знаєте ви, що на Донеччині мабуть найближчим часом пожвавиться гончарний промисел. Відомо, що не святі горшки ліплять, отже практично гончарем може стати кожен громадянин. Гончарне ремесло для громадян Донеччини не хоббі, а сувора необхідність. Справа в тому, що в магазинах Донецької області вже більше року неможливо купити будь-яку каструлю.

А спробуйте у Докучаєвську Донецької області придбати звичайнісіньку палицю, яка для стариків та інвалідів є допоміжним засобом пересування? Хоч з тину кілок витягай та обстругуй. Це була б не проблема, але в Докучаєвську немає тинів.

Або що таке зрештою терпуг? Терпуг—це шматок залізяки з насічками. А ви спробуйте обійтись без цього шматка залізяки в господарстві. Нічого у вас не вийде, коли ви спробуєте купити терпуг. У всякому разі, терпуг проблема для жителів Вінницької, Черкаської, Житомирської областей. На Вінниччині, правда, є ще одна проблема (вона і не єдина і не остання). Це пилка-ножовка. Весна іде, роботи різні в господарстві починаються, а без пилки ви й штурпака в садку не обріжете.

І яким по-дитячому наївним на цьому фоні виглядить бажання громадянина Конончука з села Болотниці Народицького району Житомирської області купити ручну соломорізку. Правда, тут і райспоживспілка винна. Два роки вона вселяє в серце Конончука надію, що він стане власником соломорізки, і два роки обіцянки не дотримує.

А взагалі в торгівлі, особливо сільській, дивнії дива творяться.

Є в Теплицькому районі на Вінниччині село Веселівка. А в цьому селі, в продовольчому ларку громадянка Годовалюк торгує. І торгує вона хитромудро, як на базарі. До обіду у неї одна ціна на товари, а по обіді друга.

Але це ще півбіди. На власні очі переконався, що в селі Арестівці Хотинського району Чернівецької області нічого не можна купити з ходових товарів.

І це чверть біди, бо по сусідству у Хмельницькій області в селі Шебутинцях Новоушицького району місцеві кооператори дохазяювалися до того, що в сільмазі сірників не купиш.

Тому дуже я сміявся, коли в селі Кулеші Ємільчинського району Житомирської області мені сказали, що в них у магазині не буває в продажу кирзових чобіт та електроутюгів. Без чобіт можна перебитися, весна йде, скоро підсохне, а що рубчика на штанях не буде, то гріх не великий.

Хіба краще, коли магазин взагалі не працює? У селі Глушківці Куп'янського району Харківської області магазин не працює чотири місяці, а в селі Шевченкове Глухівського району Сумської області — вдвічі більше, аж вісім місяців на замку магазин. Тут уже людям не до утюгів і не до рубчиків на штанях. Чоботи, правда, потрібні — в сусіднє село за сіллю та сірниками чухрати. Отакі в торгівлі справи, товаришочки фейлетоністи. Може, надрукуєте мою розповідь?

— Обов'язково надрукуємо. А ви, товаришу Вареник, поки ваша розповідь друкуватиметься, заглянули б в Укоопспілку та там розповіли товаришам те, що ви нам розповідали. Може б, справа швидше з місця зрушилась.

...Гордій Вареник обіцяв зайти.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

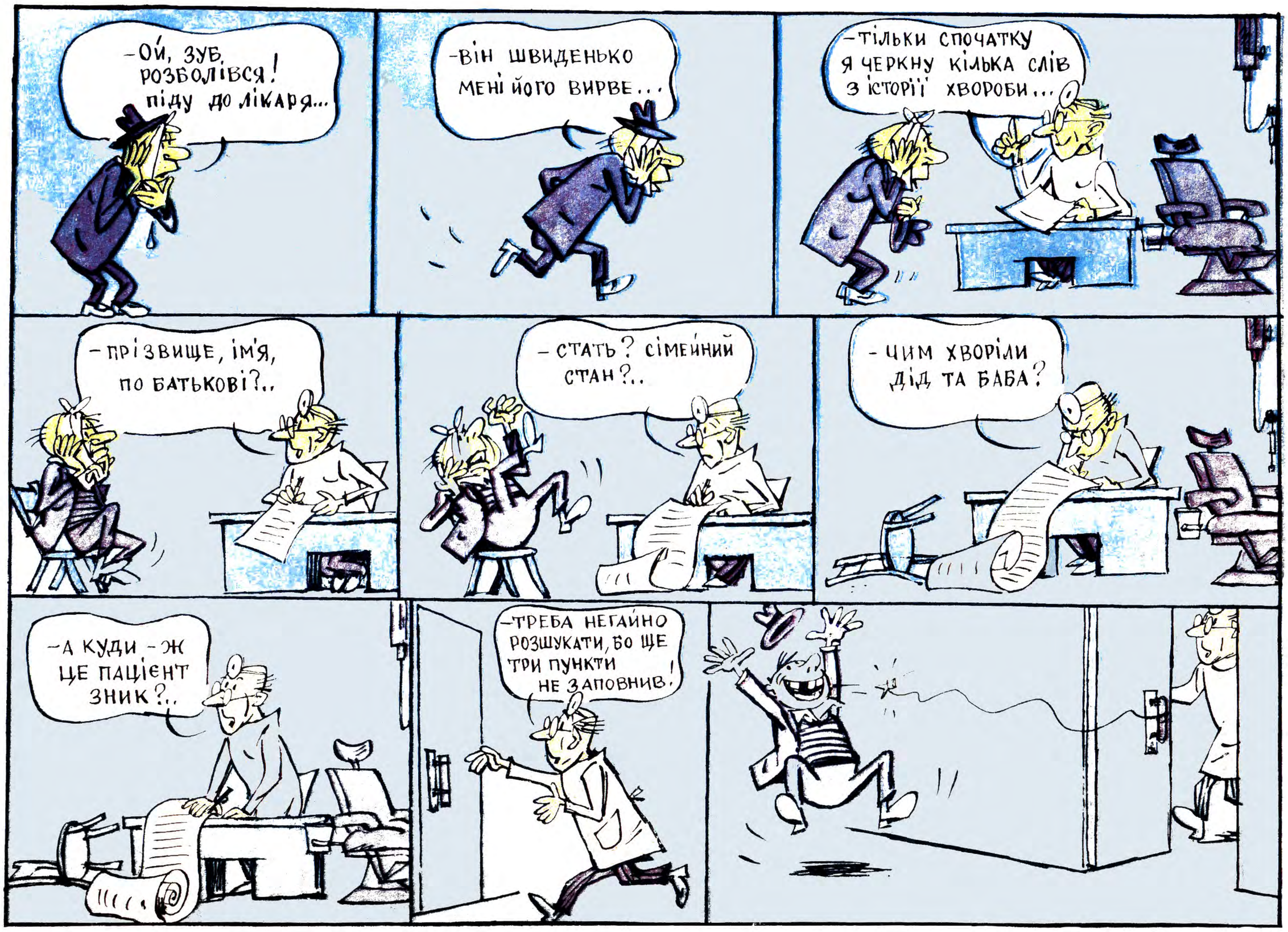

Народні усмішки

ОПЕРАТИВНИЙ ВЕТЛІКАР

Телятниця одного колгоспу поскаржилась ветлікарю:
— Бичок захворів. Прийдіть подайте допомогу.
Ветлікар не прийшов.
На другий день колгоспниця йому знову:
— Бичок хворіє...
Ветлікаря немає. І на третій день не прийшов.
На четвертий день телятниця зустріла його біля контори колгоспу.
— Бичок здох! — сказала телятниця.
Ветлікар прийшов на ферму. Люди обступили та й питають:
— Чого ви прийшли?
А він:
— Здих оформити.

Надіслав І. В. ЛОТОЦЬКИЙ із с. Врадіївки Врадіївського району Миколаївської області.

НЕ ВИХОДЬ БІЛЬШЕ ЗАМІЖ

Маленький хлопчик говорить матері:
— Мамо, не виходь більше заміж.
— Чому?
— А тому, що як тільки на тобі хтось жениться — то перестає приносити цукерки.

Повідомив В. СВІТЕЛЬСЬКИЙ із Старосинявського цукрозаводу Хмельницької області.

ВДАЛИЙ ПРИКЛАД

На уроці геометрії вчитель каже:
— Іванку, наведи мені, будь ласка, приклад похилого паралелепіпеда.
Іванко: — Наш клуб.

Повідомив Л. І. ІСКОРОСТЕНСЬКИЙ із с. Бондарівки Коростенського району Житомирської області.

ВАЖКА ЗАДАЧА

— Не придумаю, що купити жінці на іменини.
— Так запитай у неї.
— Еге, у мене нема стільки грошей.

Повідомив Г. М. ГАРЧЕНКО із с. Багате Новомосковського району Дніпропетровської області.

ПОГАНИЙ ЗІР

— Іване, чого це тебе не взяли до армії?
— Та в мене зір дуже поганий.
— Чим ти це доведеш?
— А он, бачиш на дереві пташку?
— Ну, бачу.
— А я ні!

Повідомив М. КАПУСТА з м. Донецька.

ВІЗЬМИ КВИТОК

Сидить молодиця у трамваї і тримає на колінах клітку з папугою. Підходить кондуктор:
— Громадянко, візьміть квиток!
Молодиця мовчить, наче не чує.
— Громадянко, візьміть квиток!
Мовчить.
Трамвай саме переїжджав міст, під яким протікала річка. Кондуктор каже:
— Якщо ви зараз не візьмете квиток, я вашу папугу викину в річку!
Почув це папуга, та як закричить:
— Ти, спекулянтко, візьми квиток — я ж плавати не вмію!

Повідомив М. К. ГУЛЕВИЧ із с. Стодульці Жмеринського району Вінницької області.

Мал. Й. КОГАНА

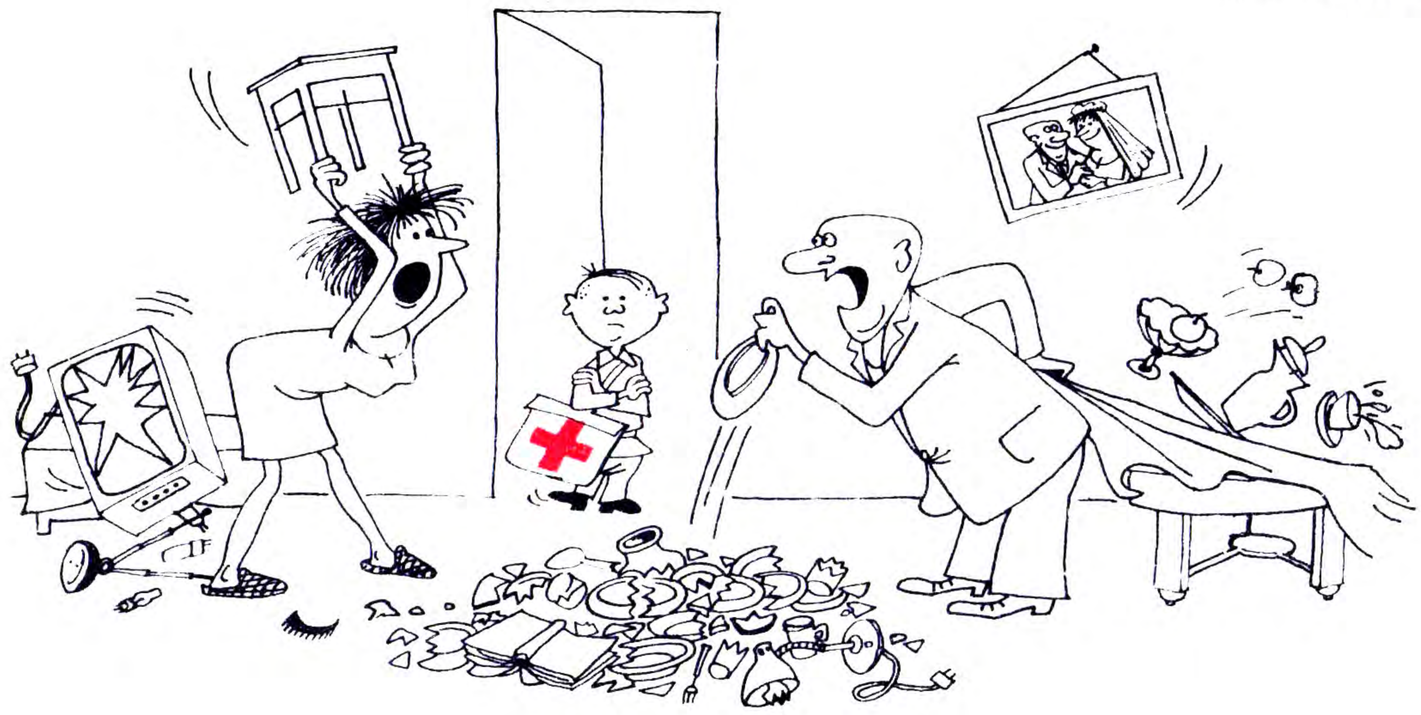

Без слів.

Канібали у святенницьких масках

«Участь в НАТО окрилила західнонімецьких реваншистів, вона відкрила їм простір для невпинної гонки озброєнь. Нині боннський уряд втягнув більш як 20 концернів у виробництво ракет».

(Із газет).

Натягши на себе святенницькі маски,
Ви поїте знов простаків дурманом,
У скриню Пандори ховаючи каски,
А злобу — у душу з подвійним дном.
На вас іще плачуться сироти-діти,
В незгоєних ранах ще стогне земля,
А ви у теплицях розводите квіти
Та бавите миле внуча-немовля,
Наче і я не я...
Та ціну вам справжню давно склали люди
Про ваш гуманізм
Ще в них пам'ять жива...
І нікого вже більш
Не введуть в облуду
Ваші блудливо-лестиві слова.
Не втаїти вам більше, панове, так само
В тих словах канібальських ідей.
І себе не сховать під чужими носами
Од видющого ока людей...
З-попід біло-сліпучих манжет і манішок,
З-під парадних цяцьок та прикрас,
З-під шляхетних манер...
З-під привітних усмішок
Виповзають, мов гади, адольфи із вас.
А крупни громадять нові «фердинанди»,
Ракети нові для нової війни...
Дай бог,
Щоб на тім смертоноснім громадді
Підірвалися разом і ви,
І вони!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

„ГАСЛО"

— Хай розквітають сто квітів! —
Сказав Самий-Самий, —
Крім настурції—вона проти культурної революції.
Крім жоржин — вони ллють воду не на той млин.
Крім чорнобривців — вони чорні бандити.
Крім сокирків — їх собачі голови треба розбити.
Крім волошок — вони фальшиві авторитети.
Крім дзвіночків — їх люблять поети.
Крім шипшини — вона колюча.
Крім калини — не туди гнуча.
Крім бузку — він махрово-дрібно-буржуазний.
Крім тюльпану — бо ж він куртуазний.
Крім мімоз — ті соромливі.
Крім айстр — аж надто красиві.
Крім соняхів — вони не тому сонцю вклоняються.
Крім півоній — їм люди всміхаються.
Крім орхідей — формалістичних.
Крім троянд — феодально-аристократичних.
Крім лілей — ті королівського роду.
Крім конвалій — їх врода не наша врода.
Крім конюшини — тут віє економізмом,
Прагматизмом та ще й ревізіонізмом!..
Що ж до інших — не згаданих квітів,
То й ті квіти — не наші квіти...
Їх собачі голови треба розбити!
Отож — хай розквітають сто квітів!..

Юрій ІВАКІН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Почалося з того, що М. Г. Хвосту сказали на правлінні колгоспу: «Бери другу бригаду в свої руки». Ну, він і взяв! Усіх. Незважаючи ні на стать, ні на вік. І почав прикладати руки. То під гарячу вилає — вуха в'януть. То під сердиту так дасть — хоч до лікаря біжи. Йому натякнули: не маєш, мовляв, права давати волю рукам! А він уперся: «Я бригадир! Моя рука владика!..»

І поки одна ланкова не написала про це до редакції, бригадирові все сходило з рук. Ми попросили Новоград-Волинський міськком партії (Житомирщина) зацікавитись рукатим бригадиром. Недавно секретар міськкому КП України т. Денисюк повідомив, що наведені в листі факти ствердились. Правління колгоспу ім. Ілліча ухвалило увільнити М. Г. Хвоста від обов'язків бригадира другої рільничої бригади. Одне слово, дали по руках!

ГУМОРЕСКА

Ох, чубчику, чубчику...

Дивлюсь оце на фотокартку Сергійка і з радості аж лоскітно стає. Здорово, шибеник, на свого татуся схожий. Себто на мене. Ніс — барабулькою, чоло — відкрите. А нижня губа? Як варяниця. Точнісінько як у мене. А от чуб не мій. Що не мій, то не мій. Я брюнет, а він блондин. У матір пішов. Чубами лише й різнимось. А так...

До речі, про чуба. Лізе. Не в Серьожі, а в мене. Линяю, наче кіт навесні. І від чого б це воно?

Був у фахівців. Кажуть, що на нервовому грунті. Радять різні там ін'єкції. Інші заперечують відносно нервів. Твердять, що вони у мене дай боже кожному. Міцні. Запевняють, що якихось нібито поживних речовин не вистачає. От і линяю.

Може, воно й так. Бо візьмемо такий простий приклад: посадимо картоплю і не дамо під неї гною. Що виросте? Дуля з хвостиком. Мабуть, все-таки поживних речовин не вистачає. Ну, а хлопці з бригади іншої думки.

— Петровичу, — кажуть, — то від чужих подушок...

Їм, звичайно, жарти, а мені трагедія. Самі зважте: там, де колись був чуб, ниньки — наче пустиня Гобі. Що вже не робив — хоча б одна волосинка вискочила.

Біокрин? Та, мабуть, відер з двоє вихлюпав. І ніякого реагування. Ні, брешу, було реагування. Висипали якісь прищі. Ледь позбувся.

А один дурень узяв потім та порадив. Каже — не на голову треба біокрин, Петровичу, а всередину. Тоді побачите.

Послухав і випив одразу півсклянки. Так грамів сто п'ятдесят. І що ви думаєте? Три дні мене тошнило. Гадав, нутрощі порву. Але якось оклигав.

Був уже і в дерматолога. Він мені порадив мазь. Казав, дуже сильна і діє безвідмовно. Купив. У такій гарній упаковці. На коробці ще й голова намальована. Одна половина тієї голови густою чуприною поросла, а друга — гола-голісінька. Як бубон. Патентовані ліки. Ну, як їх в біса звати? Ага — «Сульсен». Де дістав? Аж у Миколаєві. Знайомі п'ятдесят коробок привезли.

І почав. Щовечора, згідно з інструкцією, тинькуюсь цією пастою, а вранці до дзеркала. І так місяців зо два. А хоча б тобі пушина якась з'явилась. Зате лисина ще дужче блищати стала. Як паркет перед святами.

Потім написав про свою біду одному знайомому. Не такому вже близькому, але знайомому. З допомогою голубого екрана познайомились. Та ви, мабуть, теж знаєте його. Він часто всякі новини розповідає. Я, так уже звик до електрозайчиків на його лисині, що коли він з'явився на екрані з пишними кучерями, я мало із стільця не впав.

На другий день одразу ж взяв і написав. Мовляв, поділіться, будьте такі ласкаві, досвідом по прискореному вирощуванню чуба. Мабуть, там у вас, у столиці, нову чудодійну гідропоніку відкрили. Тож не відмовте і таке інше, і тому подібне. Уже п'ятий місяць пішов, як написав, але ні одвіту, ні привіту. А може, чоловік образився? Знаєте ми, лисі, — народ вразливий. Особливо, коли жінки нам на цю прогалину вказують. Але що ж зробиш, від лисини, як кажуть, ніхто не застрахований.

Чекав більше, почекаю і менше. Мусить же людина порадити, як і до чого. Бо я вже випробував на собі все: сік з цибулі, оливу, і хочете вірте, хочете — ні, натирав лисину спиртом, настояним на сухому курячому посліді. І нічогісінько.

А тут ще й життя не стало від доморощених гумористів. Дізналися вони про моє сильне бажання виростити густого чуба — проходу не дають.

— Ти, — і гигикають, — Петровичу, обов'язково квадратно-гніздовим способом посади чуба.

Звичайно, я й сам люблю пожартувати. А такі, пробачте, жарти, тут ні до чого. Тут, можна сказати, трагедія, а вони — гиги! Навіщо, питаєте, мені той чуб здався?

Е-е! Приємно ж, коли якесь таке юне створіння з намальованими віями і в міні-спідничці, глипнувши на твій буйно-кучерявий, грайливо поспитає:

— А скажіть, будь ласка, молодий чоловіче, скільки вам літ? Якщо, звичайно, це не таємниця. Ого! А я б вам п'ятдесяти нізащо не дала.

Жартую, звичайно. Насправді ж, але це між нами, удівець я ще ого-го. А тут в око впала одна молодиця. Маю точні дані—страх не любить лисих.

Тож, доки чекаю листа від побратима, то, може, ви порадите якийсь сильно діючий препарат. Такий, щоб змазав, і чуб одразу заколосився. Га?

М. ОЛЕСЬ.

Тонус на рівні

Уже давно помічено, що сюрприз, особливо якщо він приємний, сприяє різкому підвищенню життєвого тонусу людини. Тут головне — фактор несподіваності. Коли ж людина заздалегідь знає про наступну радість, тонус теж підвищується, але не так інтенсивно.

Враховуючи цей важливий нюанс, телеграфісти двадцять третього львівського відділення зв'язку разом із колегами в Ківерцях на Волині розробили струнку, науково обгрунтовану систему підняття у своїх клієнтів найвищого життєвого тонусу.

Суть її полягає в тому, що телеграми, в яких повідомляється про приїзд далеких і близьких родичів, вручаються адресатам уже після прибуття гостей. Це дає можливість забезпечити господарів стопроцентним сюрпризом і відповідним тонусом, а також позбавляє їх зайвих клопотів по організації зустрічі.

У порядку експерименту не була вчасно вручена термінова телеграма про приїзд матері мешканцеві Ківерців В. Т. Галушуку. Львівські зв'язківці відправили її з запізненням на вісім годин, а ківерцівські — на стільки ж затрималися з врученням її адресатові.

Зате якою була радість В. Т. Галушука коли серед ночі несподівано постукали у двері і він побачив на порозі свою матір. Правда, старенька вже не трималася на ногах, бо ледве дісталася з вокзалу — вона напередодні виписалася зі львівської лікарні, але не це головне.

Головне — товариш Галушук був забезпечений стійким бадьорим настроєм. І коли вже вдень принесли згадану телеграму (№ 23/9201), він із сльозами вдячності на очах висловив своє щире захоплення новою системою роботи зв'язківців, а потім вирішив поділитися своєю радістю і з читачами Перця.

З свого боку, Перець пропонує керівникам Львівського та Волинського управлінь зв'язку з метою заохочення експериментаторів підготувати і їм який-небудь приємний сюрприз.

У порядку підвищення тонусу.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

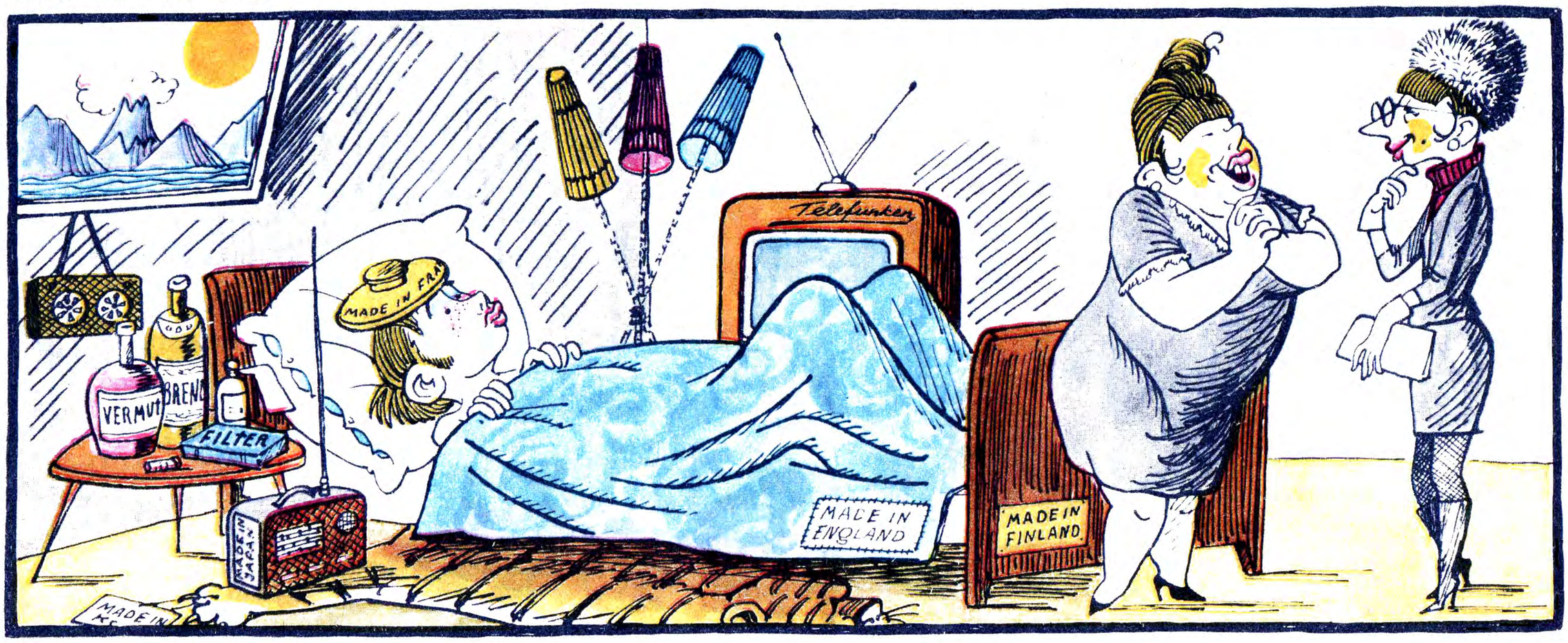

— У Жори все іноземне, навіть грип з Гонконга.

ПЕРЧЕНЯ

ВИКРУТИВСЯ

В дитсадок прийшов без мами
Гнат з брудною шиєю.
І розводить там руками:
— Ну ніяк не вимию.
— Де ж ти встиг? — питають
Гната, —
Зранку забруднитися?
— Я на шахті був у тата,
Та й забув умитися...

ЧЛЕН САНТРІЙКИ

В третьокласниці у Каті
Дуже брудно у кімнаті.
Сіла й журиться Катруся:
Не прибрала знов матуся.
— Я ж у школі член сантрійки,
За пилинку ставлю трійки.
А що в домі — подивіться!
Мама й двійки не боїться.

Дмитро ПАДРА.

РОЗБИТА ЧАШКА

Маленький Саша розбив чашку, заховав її під диван і нікому нічого про це не сказав. Прийшов із роботи тато і ненароком заглянув під диван.

— Ай-ай-ай, — вигукнув він, — хто ж це розбив чашку?

Тиша.

— І хто це її так хороше розбив? — продовжував тато. Я б не зміг так!

— Це я, тату, розбив чашку! — весело закричав Сашко.

Марія ШЕВЧЕНКО.

ОСЛИК

(Баєчка)

У школі вчився Ослик-витівник.
Лінився дуже — працювать не звик —
Не вчив уроків, вчителя не слухав,
Та виручали його довгі вуха.
Позве Учитель Ослика до дошки,
Питання дасть — він повертиться трошки
У крейду носа і хвоста замаже
І водить вухами, аж поки хто підскаже,
Й не дивлячись Учителю у очі,
Сяк-так на «трійку» пробурмоче.
Отак той Ослик без мороки
Мав «трійки», хоч не вчив уроки.
А на екзаменах попався витівник —
Не вуха там потрібні, а знання —
Щось Ослик мекав, мекав навмання...
І залишивсь на другий рік.

Григорій ДМИТРЕНКО.

Пригоди Перченяти

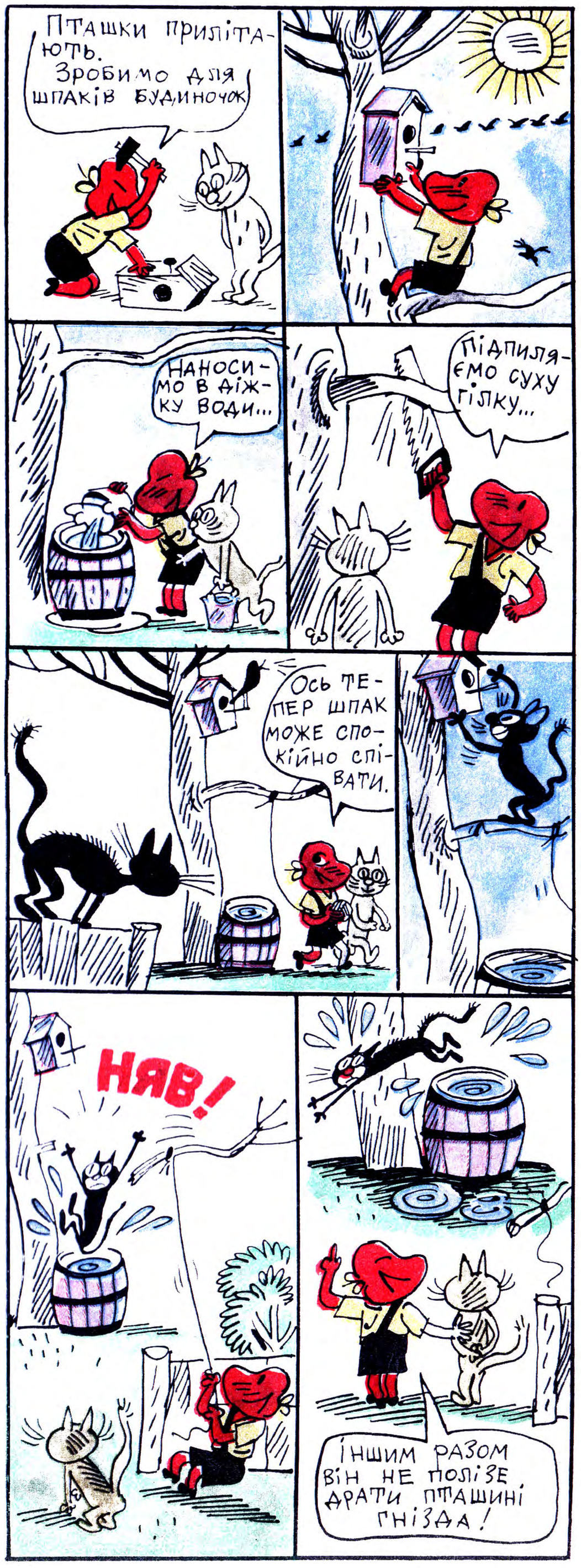

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВЕСЕЛІ БУВАЛЬЩИНИ

ОТ ЩО ТАКЕ МИСТЕЦТВО

У студії відомого художника сперечалися про те, що таке мистецтво. Шаляпін не брав участі в дискусії. Він лише мимохідь сказав:

— Я вам покажу, що таке мистецтво,— і непомітно вийшов.

Суперечка тривала. Відсутності Шаляпіна ніхто не помітив. Раптом відчинилися двері. На порозі стояв смертельно блідий Шаляпін, зі скуйовдженим волоссям. Тремтячими губами він вимовив лише одне слово:

— Пожежа...

Зчинилася страшенна паніка.

І враз маска страху і відчаю злетіла з обличчя Шаляпіна. Він розсміявся і сказав:

— От що таке мистецтво!

ЗМІСТ І ОБРАЗ

Ставлячи декорації, художник повісив на сільську огорожу валянок. Гола огорожа ожила, і Немирович-Данченко похвалив образ. Окрилений художник біля першого валянка повісив ще й другого. І був збентежений, коли той же Немирович-Данченко вилаяв його:

— Один валянок — образ, а два валянки — взуття!

— Чому?

— Валянки, в побутовій суті своїй, існують у парі. Їх треба розлучити. Розлучені, вони змушують думати не про зиму і не про ціну, за яку їх купили, а про смуток життя за бідною огорожею.

«ВИ — ТРЕТІЙ!»

Ференц Ліст виконував у музичному товаристві в Байрейті свій новий твір. Це була надзвичайно складна композиція, написана в швидкому темпі, і Ліст виконав її з усією віртуозністю, на яку він був здатний, як піаніст.

Коли Ліст закінчив, пролунали гучні оплески. Він чемно вклонився і промовив:

— Лише двоє піаністів у Європі можуть так виконати цей твір — я і Ганс фон Бюлов!

Тоді присутній на тому вечорі молодий ще Жорж Бізе підійшов до рояля, сів і з не меншою віртуозністю виконав щойно почуту річ, без нот, по пам'яті.

— Браво!— вигукнув Ліст. — Але, мій молодий друже, не слід так напружувати свою пам'ять, ось вам ноти.

Бізе вдруге, тепер уже по нотах, так само чудово виконав складний твір.

— Поздоровляю,— простяг йому руку Ференц Ліст. — Тепер ви — третій в Європі.

ВРАЗЛИВА ОСОБА

Коли Кропивницький був удівцем, особа, за якою упадав актор, погодилася взяти з ним шлюб. Та одного дня, побачивши судженого в ролі глитая, вигукнула:

— Ні, не буду дружиною отакого недолюдка!

«ЗЕМЛЯКИ»

Марія Гаврилівна Савина, граючи в п'єсі з сільського життя, одягнена і загримована чекала за кулісами свого виходу.

Пожежник, побачивши бабу, звернувся до неї:

— Ти з якої губернії?

Савина посміхнулася:

— Тульської.

— Земляки,— зрадів пожежник.

СПІЛЬНІ ІНТЕРЕСИ

Видатний фінський композитор Ян Сібеліус влаштував якось сімейну вечірку. Один із запрошених, також композитор, помітив, що більшість гостей — це люди, які не мають ніякого відношення до музики: комерсанти, промисловці, взагалі ділові люди. Він з подивом запитав господаря:

— Не розумію, що у вас спільного з ними? Про що ви з цими людьми розмовляєте?

— Звичайно ж про музику, виключно про музику, — відповів Сібеліус.— Бо коли збираються разом мої колеги, єдине, про що точиться розмова, це гроші, гроші і знову гроші...

«ЕФІОПАМИ НЕ БУДЕМО»

У Харкові, під час бенефісу одного з оперних співаків, натовп єгиптян і ефіопське військо в опері Верді «Аїда» зображали статисти-студенти. Перед другою дією вони дізналися, що за розпорядженням бенефіціанта їм буде заплачено не по 50 копійок, як у дні бенефісу, а по 25, як за звичайний спектакль.

Переговори ні до чого не привели: бенефіціант не захотів поступитися кількома карбованцями, хоча театр був переповнений.

І ось на сцені, на фоні пальм і пірамід, в другій дії з'явилися не ефіопські воїни, а... студенти Харківського університету в студентській формі: у шинелях, кашкетах, калошах. Вони несли плакат: «За четвертак ефіопами не будемо!»

Натовп студентів повільно пройшов через сцену і зник за кулісами.

Бенефіс було зірвано.

Зібрав І. АРТЕМЧУК.

Ноземний гумор

— Одну ложечку за татка та одну за маму...

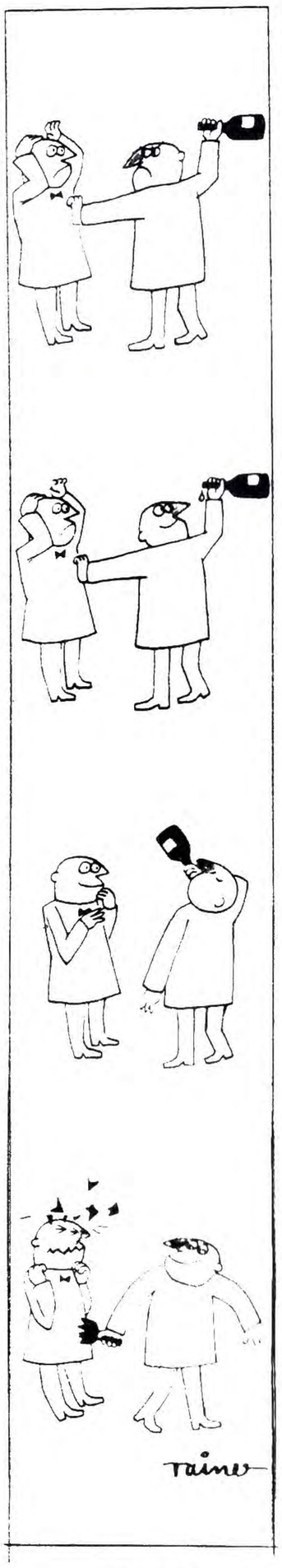

Без слів.

Перед екзаменами.

— Я радий, що у вас сьогодні кращий вигляд!..

Без слів.

— Інакше поставити ванну тут не дозволяє метраж.

— Ясно — курка була недосмажена.

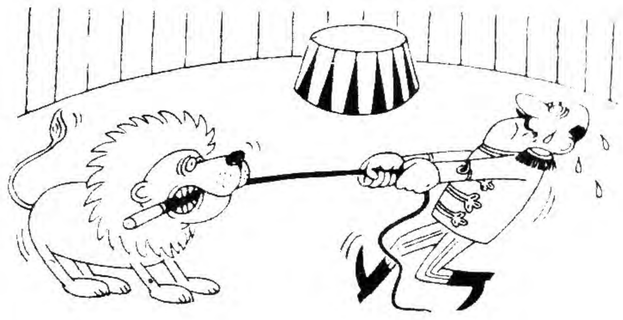

Без слів.

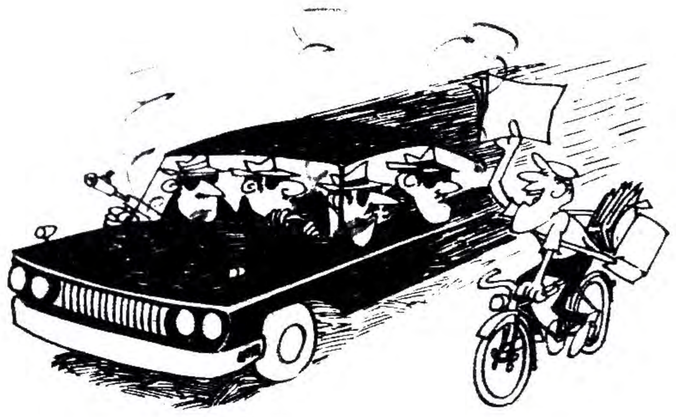

— Сенсація! Бандити пограбували банк, але хапонули фальшиві гроші!..

perec-ua.
perec-ua.

Шановний Перче!

Чи не погодився б ти стати співавтором одного відкриття? Якщо не заперечуєш, то допоможи голові виконкому Ільницької сільради і завідуючому Турківським райвідділом культури відкрити клуб, збудований в с. Ільнику ще в 1967 році.

Уже не раз вони вихвалялися, що ось-ось відчинять двері клубу для відвідувачів, та все не відчиняють.

Невже замок так заіржавів, що його вже відімкнути неможна?

МОЛОДЬ СЕЛА
(11 підписів)

с. Ільник
Турківського району
Львівської області.

Звертається до тебе молодь с. Катеринівки Дунаєвецького району Хмельницької області. Захисти нашого завідуючого клубом т. Масльонка від чорних пліток. Хтось пустив чутку, що з т. Масльонка на ниві культури толку, як з козла молока. Бо, мовляв, Масльонок смокче молоко від скаженої корови, а в клубі роботи — а ні-ні.

Лихословлять то, Перче, злі язики. Насправді ж т. Масльонок — новатор клубної роботи. На сцені персональний ресторан відкрив. Дивує тільки, як Дунаєвецький райвідділ культури досі не побачив того новаторства і не винагородив Масльонка. Може, ти, Перче, посприяєш цьому?

Л. БАБЧИНСЬКИЙ,
Б. ГУСАР,
Ю. КОБИЛЕЦЬКИЙ
та інші — 11 підписів.

Цікаво, як ти поставишся до такої ідеї. Вирішили ми спорудити будинок для керівників Новоселівського заводу будівельних матеріалів. Звичайно, за їхні гроші. Нормальний будинок з вікнами, дверима. Але без... даху. Або, скажімо, без однієї стіни. Ідея тобі здається дивною? Але ж, Перче, коли на цьому підприємстві відпускають будівельникам черепашник, то обов'язково нав'язують 10 процентів битого каменю. А гроші беруть як за цілий. Чому ж нам для них не будувати у такий самий спосіб?

БУДІВЕЛЬНИКИ РАДГОСПУ.

Радгосп «Північний»
Кримської області.

Відкривши конверт і виявивши в ньому кілька художніх листівок, ти, певне ж, здивуєшся, що тебе водночас вітають і «З новосіллям», і «З днем одруження» і ще бог зна з чим. Так ти, будь ласка, не ображайся. Бо то не ми тебе, а нас з старенькою так поздоровляють поштові працівники, коли пенсію вручають. Вартість цього художнього причепу вони самі вираховують з пенсії.

Порадь, Перче, як би нам поздоровити зв'язківців, щоб вони відчепилися від нас із своєю «художньою самодіяльністю»?

П. ДОБОЩУК,
пенсіонер.

с. Сировари
Зборівського району
Тернопільської області.

Застерігаю тебе. Будеш подорожувати з Києва до Умані, їдь чим хочеш, тільки не користуйся послугами залізниці, конкретніше, не сідай на поїзд № 209.

Сядеш — наберешся лиха. Може статися, що у вагоні навіть води не буде, а що у вагоні буде брудно, як у хаті тієї господині, що тиждень не підмітала, це я тобі гарантую.

Гарантую також, що провідники тобі нагрубіянять і облають без будь-якої причини.

А коли поцікавишся, на якій станції стоїть зараз поїзд... Знаєш, краще не цікався. Провідники цього не люблять. Оголошувати станцій в цьому поїзді не заведено, провідники сплять собі, і через це пасажирам трапляється сходити не на своїй станції.

Проте, Перче, може, варто все ж таки розбудити тих, хто завів такі порядки?

В. І. МАРИК,
автомеханік колгоспу ім. 50-річчя Жовтня Іллінецького району
Вінницької області.

З усього видно, що ти — спортсмен. Так от, раджу тобі, як спортсмене, придбати футболку, виготовлену Харківським промкомбінатом «Динамо» і побігати в ній хоча б до першого поту.

А тепер зніми футболку і подивись на себе. Тільки — не лякайся. Це не жовч розлилася. Це так тебе пофарбував харківський наряд.

У мене, Перче, є пропозиція: а що, коли бракоробів промкомбінату одягти в їхні ж футболки і увігнати в сьомий піт?

І. ЮШКО.

м. Слов'янськ
Донецької області.

Страшне перо не в гусака...

«СПРАВКА

Дана Вороненку Владимиру в том, що вин був пид семенами 5 часов.»

Переписав А. КОСЮГА.

Одеська область.

* * *

«Після розтину ветлікара виявилось, що кобила об'їлася вівсом».

(З акта).

Надіслав І. ГРАБОВСЬКИЙ.

м. Золочів
Львівської області.

* * *

«...шофер лікарні убив зайця з нереєстрірованим білетом, на якого складено протокола і відправлено на адмінкомісію для покарання...»

(З листа).

Надіслав А. ЦВИД.

м. Володарськ-Волинськ
Житомирської області.

* * *

«Зобов'язати бригадирів до першого числа посіяти всі хвости».

(З рішення правління колгоспу).

Надіслав Ф. СЕЛЮК.

м. Самбір
Львівської області.

* * *

«...прошу аби востановили мене на роботі поскільки мене було знято з роботи за нарушеніе трудової дісціпліни в системі пянки. Вдалнейшому я клинуся бути на роботі в тверезому виді і нинарушати трудової дісціпліни...»

(Із заяви).

Надіслав М. КЛИМЕНКО.

с. Радивонівка
Полтавської області.

* * *

«Продаються гарбузи великом колічестве і огромні Набережна 9 Аксененко за цену сойдемся. бувша Старобельський переулок».

Надіслав О. МЕДЯНИК.

м. Куп'янськ.

* * *

«Правлінню колхоза с. Зорин от Начальника П. С. О. Кузьменка Антона ст.
Докладна

Довожу до вашого ведома о том що в настоящое время сторожа коло скота нема п'ять баз стоять на прив'язі охороняти нема кому був Приходько Семен Кузь. забольев. а тому прошу правління приняти мери і поставити сторожа

Нач. П. С. О. підпис (Кузьменко)».

Надіслав А. ДУБОРІЗ.

Чорнобаївський район
Київської області.

* * *

«В РЕНТГЕНОКАБІНЕТ.

Направляю хворого Власенка В. І. віком 27. Зніміть його череп і передайте результат».

(З супровідної).

Переписав М. ОСИПЕНКО.

м. Кролевець
Сумської області.

* * *

«До відому громадян! Заготівельна контора Широківської райспоживспілки проводить закупівлю у громадян в необмеженій кількості лікарські рослини: ягоди шипшини та бояришника (глод), насіння гарбузів та кролики живі й забиті.

Дирекція заготконтори».

(З оголошення в райгазеті).

Надіслали О. БАЙ, П. МАСТОБАСЬ.

Дніпропетровська область.

* * *

«Бригадир зайнявся систематичною пиятикою, а голова колгоспу пропускає мимо вуха».

(З листа до редакції).

Подав А. ШЕЛУДЯК.

м. Середина Буда
Сумської області.

* * *

«До державної племінної книги (ДПК) записують тільки кількість дійних днів з високою жирністю».

Надіслав В. КАРИЙ.

м. Київ

П е р е ц ь

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 7 (809)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

Здано до набору 7. III. 1969 р. Підписано до друку 20. III. 1969 р.

БФ 11265. Зам. 01265. Тираж 1 800 000 прим.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мешканці м. Ялти поскаржилися редакції на те, що з міста чомусь перестали курсувати автобуси до Гірської здравниці, Сімеїза та Караголя.

Заступник голови виконкому Кримської облради т. Хлинов сповістив редакцію, що нині відновлено рух автобусів по маршрутах Ялта—Сімеїз, Ялта—Караголь і Ялта—Гірська здравниця.

★ Сестра-господарка Киселівської туберкульозної лікарні Катеринопільського району Шкарбан М. Я. зловживала своїм службовим становищем, допускала псування продуктів харчування, неправильно себе поводила. Про все це хворі лікарні написали листа до Перця.

Завідуючий Черкаським облздороввідділом т. Шликов повідомив редакцію, що вказані факти повністю ствердились.

Шкарбан з роботи знято, а головному лікареві Киселівської тублікарні облздороввідділ вказав на слабкий контроль за роботою матеріально-відповідальних працівників.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

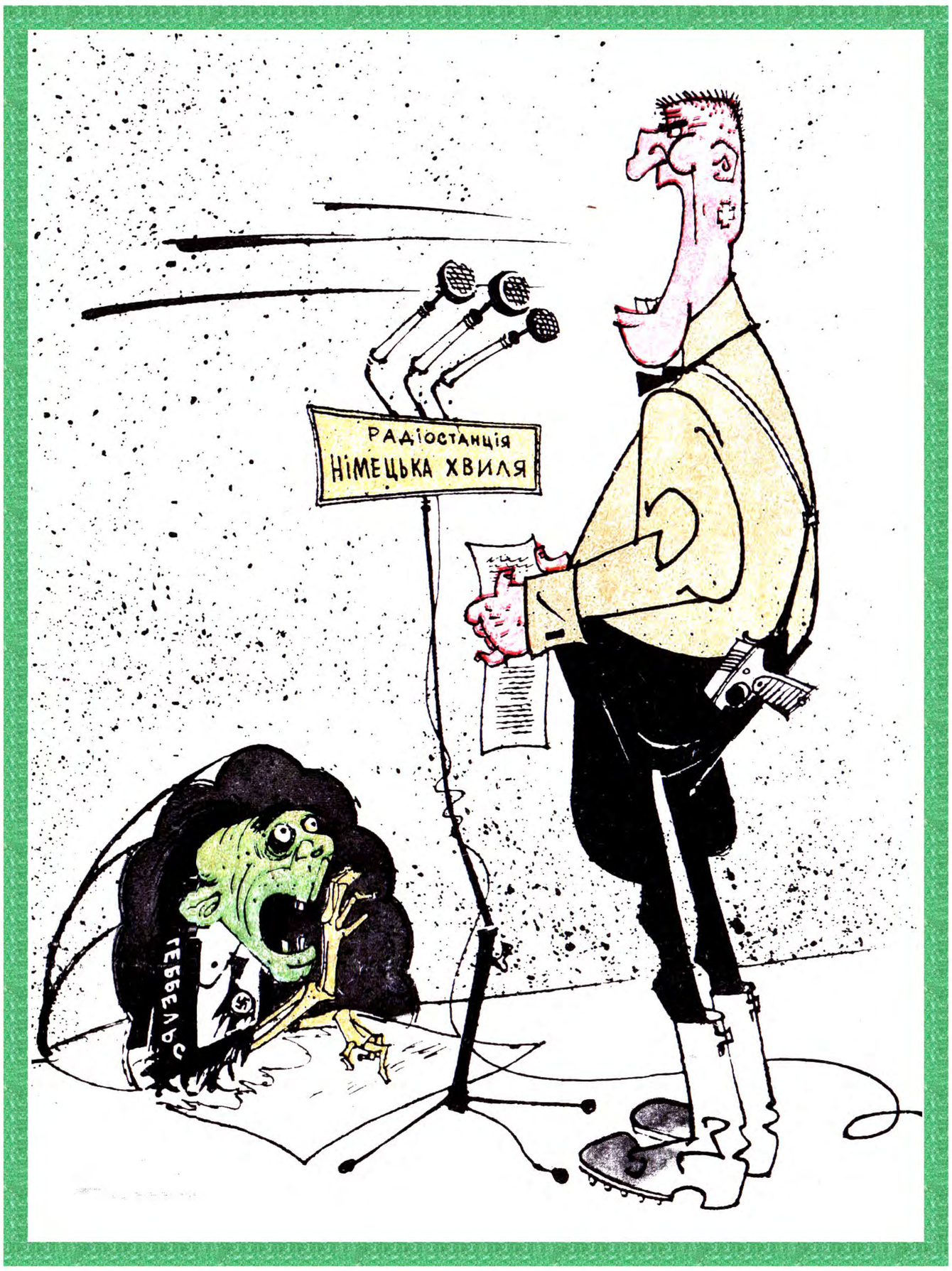

СУФЛЕР

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

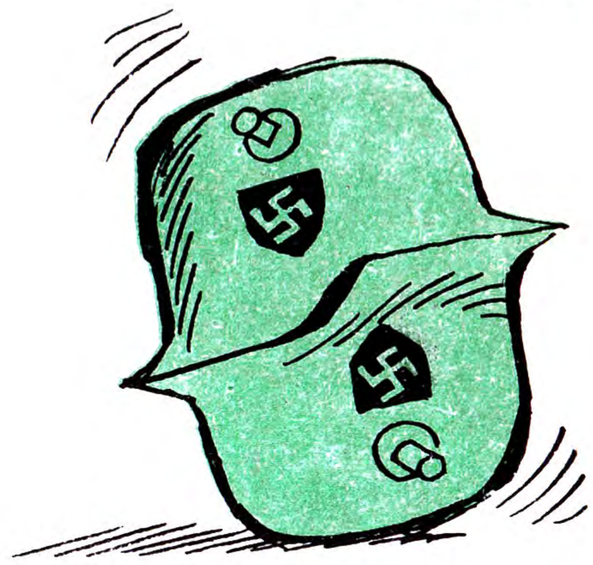

Реваншистське яйце...

...та його вилупок.

Військові замовлення для Північноатлантичного блоку стали величезною кормушкою для монополій, які спеціалізуються на виробництві зброї, в першу чергу монополій США.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПІВНІЧНОАТЛАНТИЧНЕ КОРИТО